

50 שנה

למפלגה הקומוניסטית בארץ

50 שנות מאבק

נגד האימפריאליזם והמלחמה,
בעד השלום, הגנת זכויות העמלים,
עצמאות לאומית, דמוקרטיה,
אחוות-עמים וסוציאליזם!

הוצאת המפלגה הקומוניסטית הישראלית (רק"ח)
הוועד המרכזי

אפריל 1970 ת״א, ת״ד 26205

הקדמה

לחגיגת יובל ה־50 לייסוד המפלגה הקומוניסטית בארץ התכנסו המוני חבריה, — ותיקים משנותיה הראשונות של המפלגה, צעירים ובני נוער, יהודים וערבים — שני דורות של מהפכנים.

מכל קצוות הארץ הגיעו לכאן חברי המפלגה ואוהדיה, פועלים, פלחים, אינטליגנציה עובדת ויוצרת, נשים ונוער.

החברים האמיצים שהתחשלו במאבקים אלה ואשר מעולם לא נרתעו מקשיים — נהרו בשבת ה־28.3.1970 לאולם קולנוע „אילת" בתל־אביב—יפו לציון חגה הגדול של המפלגה.

האולם והמסדרונות המו מקהל חוגג. השושבינים של החג היו כמובן, הוותיקים, אלה שעומדים במאבק המהפכני מזה עשרות בשנים. ביניהם אחדים מהשנים הראשונות של קיום המפלגה.

רבים מבין הוותיקים אינם. הם גורשו על־ידי השלטון המנדטורי הבריטי, אשר ראה בקומוניסטים את אויביו המושבעים. רבים מהמגורשים נפלו מות־גיבורים בשדות הקטל של מלחמת האזרחים בספרד, רבים אחרים נפלו במלחמת העולם השניה בלוחמם נגד הפאשיסטים הגרמניים, או הושמדו כקורבנותיהם, ואלה שנותרו בחיים ומפוזרים בארצות שונות, מהם אף קיבלנו ברכות לחג המפלגה.

באולם הגדול השתלבו כגוף אחד הוותיקים עם הצעירים ובני הנוער, והמאפיין את כולם, כי כולם צעירים, כולם נכונים למאבקים נוספים — יהיו הקשיים כאשר יהיו — כי כולם רואים את העתיד... והעתיד הוא הקומוניזם.

הבמה מקושטת בצבעים אדום־ירוק. מעליה מתנוססים סמל חג היובל ה־50 והסיסמה המרכזית: „במאבק נגד האימפריאליזם והמלחמה, בעד השלום, זכויות העמלים, עצמאות לאומית, דמוקרטיה, אחוות־עמים וסוציא־ליזם". האולם קושט בסיסמאות רבות.

הכל כבר מוכן לפתיחת העצרת במועד שנקבע. אולם עדיין מחכים.

מפה לאוזן מגיעה הידיעה, כי המשטרה עיכבה בכבישים את המכוניות המובילות את החברים מנצרת והסביבה, מחיפה ומכפרי המשולש.

השלטון הפעיל את זרועו המדכאת.

מספר מנהיגים וחברים פעילים ערביים, „המרותקים", לא קיבלו רשיון לנסוע לתל־אביב.

ביחס לאחרים שאי־אפשר היה לרתקם, הופעל כוח בדרכים. המשטרה הקימה מחסומים בכבישים, ערכה חיפושים בין הנוסעים, העליבה רבים, עיכבה אותם שעות בדרך ואף אסרה ללא כל סיבה אחדים מהם.

הכל כדי להפריע לחגם של הקומוניסטים, הכל כדי להפגין ולהמחיש את כוח הזרוע לגבי לוחמי השלום, מתנגדי הכיבוש, הלוחמים האנטי־אימפריאליסטיים הנאבקים נגד המדיניות הרת־האסון של ממשלת „הליכוד הלאומי".

אך אין בכוח המשטרה להפר את שמחת החג. עם בוא המאחרים בעל־כורחם נפתחה העצרת החגיגית.

לקול תשואותיהם של המוני הנאספים עולים על הבמה חברי הוועד המרכזי, חברי ועדת הביקורת המרכזית וותיקי המפלגה מהעשור הראשון לקיומה.

החבר תופיק טובי, חבר הלשכה הפוליטית ומזכיר המזכירות פתח את העצרת בברכה לכל באיה — ביניהם רפאל פאדיה, מזכיר שגרירות קובה בישראל — ולכל ידידי המפלגה בארץ ובעולם כולו, ששלחו ברכותיהם ליובלה. הוא הביע את מחאתם הנמרצת של כל הנאספים על ריתוקם של מנהיגי מפלגה וחברים ועל מניעת נוכחותם בעצרת.

אל הבמה נקראים עתה נושאי דגל המפלגה — שלושה חברים ותיקים מהמחוז המארח תל־אביב—יפו.

לאחר הצבת דגל המפלגה על הבמה בין דגלי המעמד והמדינה, שוב קם הקהל על רגליו — לכבד את זיכרם של החברים שנפלו למען השחרור הלאומי והסוציאלי בארצנו.

„בשעה זו עצמה מניחים חברינו, השוהים במוסקבה, זר פרחים על קברו של לנין ובכך מדגישים את הקשר בל־ינותק בינינו לבין תורתו של לנין!" — הודיע הח' ת. טובי לקול תשואות הקהל.

דברי הפתיחה של הח' תופיק טובי נתקבלו במחיאות כפיים רמות.

ההרצאה על הנושא 50 שנות מאבקה של המפלגה הקומוניסטית בארץ נשא המזכיר הכללי של המפלגה, החבר מאיר וילנר.

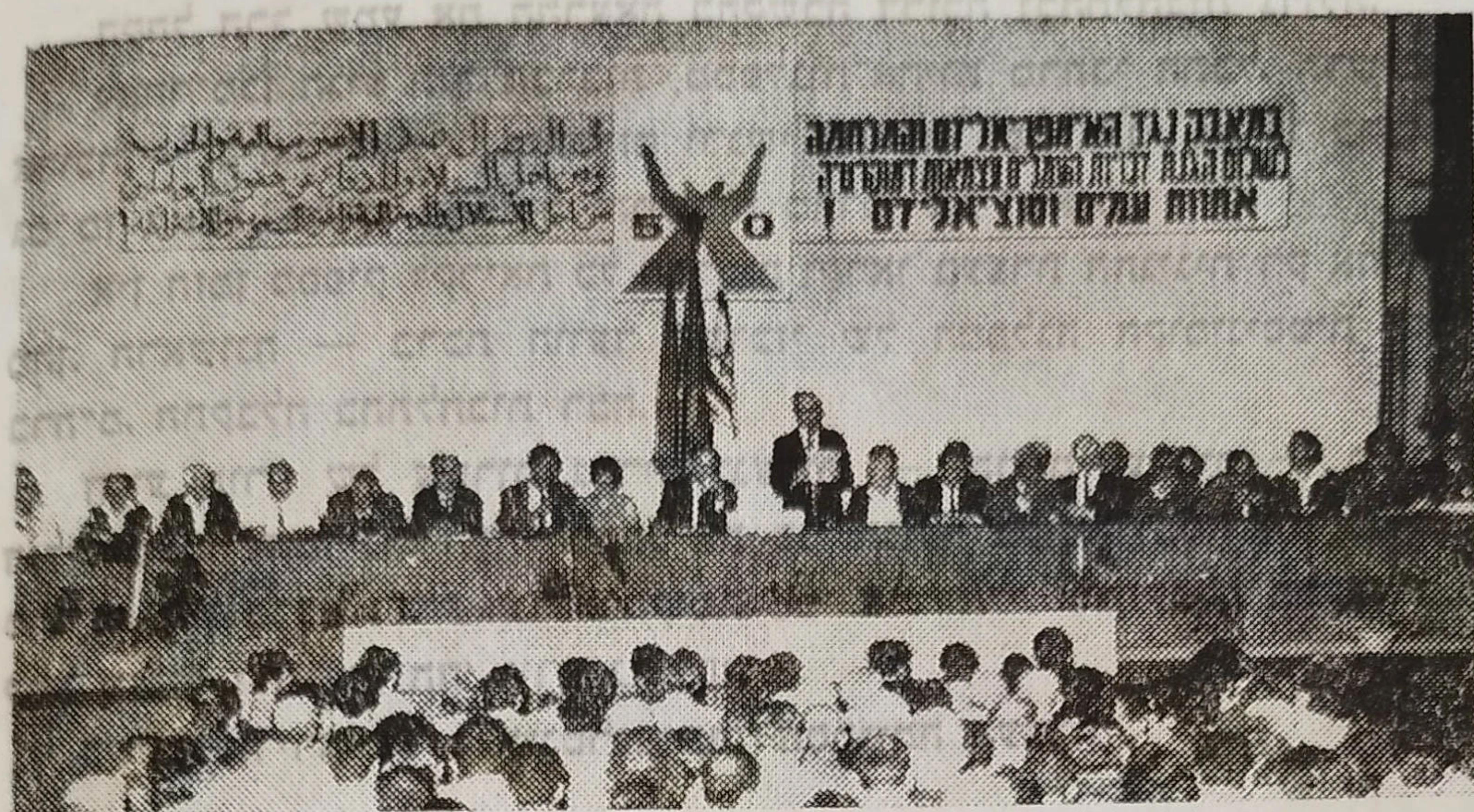
הקהל הרב שמע את ההרצאה בהקשבה דרוכה ובהתלהבות גדולה.

לאחר־מכן הגיע תור הברכות ממפלגות־אחיות מרחבי התבל. הרשימה ארוכה — ביטוי לאינטרנציונליזם ורגשי הערכה למפלגתנו. הגיעו ברכות גם מן הארץ, בתוכן מהסופר והמשורר מרדכי אבי־שאול.

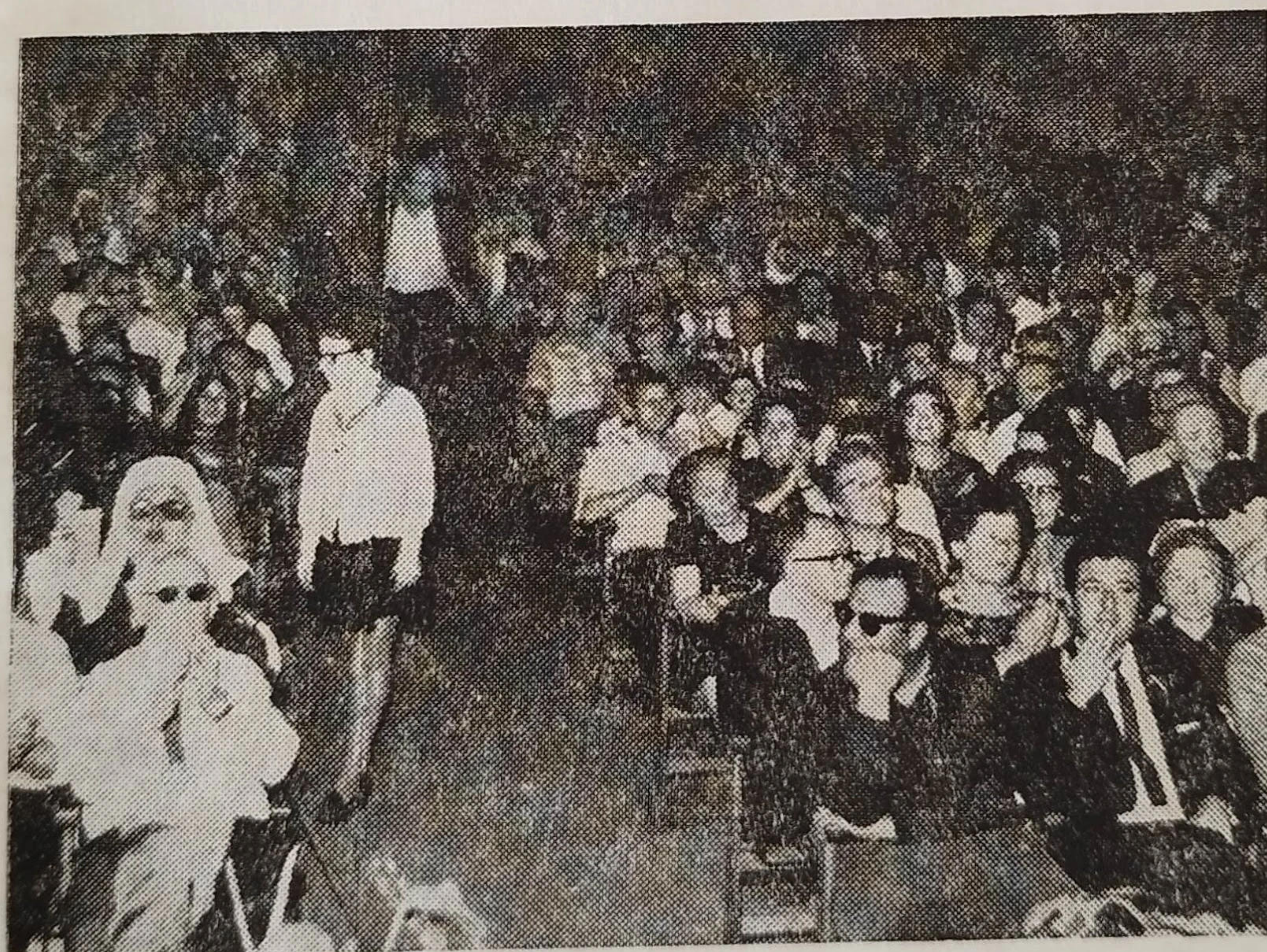
אין הזמן מספיק לקריאת כל הברכות וקראו בעצרת החגיגית רק אחדות מהן. הראשונה — ברכת הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ, התקבלה בהתלהבות רבה.

הגיע תורם של עשרות נערים ונערות — יהודים וערבים — מניפי דגלי המעמד והמדינה. הקהל מקבל את פני הנוער בקימה ובמחיאות כפיים סוערות. את ברכת ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי, שנתקבלה בתשואות, קרא מזכיר התנועה, הח' יורם גוז'נסקי.

בשירה אדירה של ה„אינטרנציונל" הסתיימה העצרת.

נשיאות העצרת החגיגית לציון יובלה ה־50 של המפלגה

חלק מקהל המשתתפים בעצרת

נצעד קדימה בוטחים בצדקת דרכנו ובנצחון מאבקנו

דברי הפתיחה של תופיק טובי, חבר הלשכה הפוליטית ומזכיר המזכירות של המפלגה

חברים וידידים,

בשם הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ממשיכת דרכה של המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית, הנני פותח את עצרת היובל החגיגית, לציון יום השנה ה־50 לייסוד מפלגתנו הקומוניסטית בארץ.

הנני מברך את כל באי העצרת, את כל החברים והאוהדים, את ותיקי המפלגה ואת בני־הנוער, את האורחים הנכבדים, וכמו כן את המזכיר של צירות קובה הסוציאליסטית, החבר רפאל פאדיאה, המשתתפים איתנו במאורע חשוב זה, המהווה ציון־דרך היסטורי בתולדות הארץ הזאת, בתולדות תנועת הפועלים, בתולדות המאבק האנטי־אימפריאליסטי, בתולדות מאבקם של שני העמים לחיים טובים יותר, לחירות, לעצמאות לאומית, לאחוות־עמים, לדמוקרטיה, לשלום ולסוציאליזם.

שלטונות ישראל לא יכלו לשאת, שכינוס חשוב זה יעבור מבלי שיפגינו כלפיו את מדיניותם האנטי־דמוקרטית, האנטי־קומוניסטית. השלטונות אסרו על בואם לעצרת היובל של עשרות חברים ואוהדים, מנהיגי המפלגה, פעילים, חברי השורה ואוהדים, בסרבם לתת רשיונות־יציאה ממקומות מגוריהם לאלה הרבים המרותקים על־פי צווים אדמיניסטרטיביים לפי התקנות המנדטוריות לשעת־חירום.

חבר הלשכה הפוליטית אמיל תומא, חברי הוועד המרכזי זאהי כרכבי, ג׳מאל מוסא, מונעם ג׳רג׳ורה, תופיק זיאד, עלי עאשור, סמירה כורי וג׳ורג׳ טובי; חברי ועדת־הביקורת המרכזית, חנא נקארה ורמזי כורי; חברי ועד מחוז נצרת, חברי המזכירות של ועד מחוז עכו וחברים ממזכירות מחוז המשולש; וכן חברים אחרים, ביניהם קומוניסטים ותיקים מחיפה, נצרת,

עכו, הגליל והמשולש — מכל אלה נבצר להיות איתנו היום. חברים רבים עוכבו במחסומי המשטרה בדרכים ולא יכלו להגיע.

בעצרת חגיגית זו אנו מביעים את מחאתנו הנמרצת נגד המעשים השרירותיים האלה של השלטונות, אשר מנעו מרבים מחברינו ומאוהדינו להיות יחד איתנו היום. צעד שרירותי ואנטי־דמוקרטי זה מכתים את השלטון ואת מדיניותו. אנו תובעים את ביטולם של המעצרים המנהליים, צווי־הריתוק ומאסרי־הבית, המופעלים נגד קומוניסטים, דמוקרטים ואחרים מבין מתנגדי המלחמה. אנו תובעים את ביטול התקנות המנדטוריות לשעת־חירום וקוראים לכל הכוחות בישראל, שזכויות האדם יקרות להם, להרים את קולם ולהצטרף לתביעה צודקת זו.

משך 50 שנות קיומה עמדה המפלגה מול פעולות דיכוי, רדיפות השלטון הקולוניאלי, גירושים, מאסרים, עינויים בבתי־הסוהר, ומול פעולות הדיכוי האנטי־קומוניסטיות והאנטי־דמוקרטיות של שלטונות ישראל.

מול כל אלה עמדו הקומוניסטים באומץ־לב וללא רתיעה. ולאלה בישראל החושבים, שצעדים אנטי־דמוקרטיים ופעולות דיכוי אנטי־קומוניסטיות יעזרו להם, אנו יכולים לומד דבר אחד בלבד: לימדו מההיסטוריה. עריצים ואימפריות קמו לגבור על הקומוניזם, אך הקומוניזם גבר בסופו של־דבר עליהם.

תולדותיה של מפלגתנו משך 50 שנות קיומה לא נכתבו עדיין. האימפריאליסטים, מנהיגי הציונות, הריאקציונרים הערביים, אשר נלחמו במפלגתנו הקומוניסטית מאז היווסדה, לא חסכו מאמץ כדי לסלף את דמותה ואת דרכה.

אך שום סילופים והסתה אין בכוחם להעלים את האמת ההיסטורית, ש־50 שנות מפלגתנו הקומוניסטית — הם דפים מזהירים בתולדות המאבק לחירות האדם וחופש העמים בארץ הזאת. אלו הן 50 שנה של מאבק־גבורה מתמיד נגד השלטון הקולוניאלי הבריטי לשחרור לאומי, נגד האידאולוגיה והפרקטיקה של התנועה הציונית הפרו־אימפריאליסטית, נגד המדיניות השובינית של חוגים ערביים ריאקציוניים, למען אחווה ושיתוף־פעולה בין שני העמים, היהודי והערבי, לסולידריות ואחווה בין העמלים היהודיים והערביים, להגנת האינטרסים היומיומיים של העם העובד, לסולידריות בלתי־מעורערת עם ברית־המועצות, מולדת האוקטובר, לאחדות התנועה הקומוניסטית ולסולידריות פועלית בינלאומית, לעצמאות לאומית, לשלום ולעתידם המאושר של שני עמי הארץ הזאת.

בעצרת חגיגית זו, לציון 50 שנות מפלגתנו, נעלה על נס וננציח את פרקי ההיסטוריה המפוארים של תנועתנו הקומוניסטית בארץ, עליהם יתחנכו

בני־הנוער, המחפשים בחשכת המלחמה ובתהום שפיכות־הדמים את הדרך אל השלום בין ישראל לבין הארצות הערביות, אל האחווה ושיתוף־הפעולה בין הנוער הישראלי והערבי.

ביום חגנו עולות לנגד עינינו דמויותיהם המעוררות כבוד והערכה של מניחי היסודות של התנועה הקומוניסטית בארץ. מעטים מאוד הם החברים שנשארו יחד איתנו עד היום הזה, מאז אותן שנים ראשונות של המפלגה. השלטון הקולוניאלי רדף את המפלגה ואת חבריה בכל האמצעים, גירש אלפי קומוניסטים מהארץ, מנהיגים וחברים. אך האידיאלים הקומוניסטיים הנעלים, שהיכו שורש בארץ הזאת, העלו תמיד נושאים חדשים של דגל המארכסיזם־לניניזם. חיים ופועלים יחד איתנו כיום מספר גדול של חברי מפלגה, קומוניסטים משנות העשרים ותחילת שנות השלושים. חברים אלה יושבים בינינו באולם והוותיקים ביותר שביניהם — על הבמה. כבוד והערכה לוותיקי המפלגה. חברים אלה עברו דרך ארוכה, עמדו באומץ־לב, בהתמדה ובגבורה מול אכזריות השלטון הקולוניאלי והטירור של בני־בריתו, המנהיגים הציוניים, עברו בתי־סוהר, שביתות־רעב, אך רוחם לא נשברה. הם נלחמו בכבוד כיאה לקומוניסטים, למען האינטרסים של המוני העמלים, למען המטרות הנעלות של מפלגתנו הקומוניסטית.

רבים הם הקומוניסטים, חברי המפלגה, אשר לא חסו על כל דבר יקר, ואף לא על חייהם, למען נצחון האידיאלים הנשגבים של תנועתנו, במאבק המפואר של המפלגה נגד השלטון הקולוניאלי הבריטי, נגד הריאקציה, למען עצמאות הארץ ושחרורה.

חברים קומוניסטים ותיקים! מהפכנותכם המלהיבה, נסיונכם הרב שממנו למדו חבריכם הצעירים יותר, יהיו תמיד נכס חשוב למפלגה ומופת לכל חבריה. יחיו ויאריכו ימים הקומוניסטים הוותיקים! אנו מאחלים לכם, חברים יקרים, בריאות טובה, עבודה פוריה ואריכות־ימים. אנו מאחלים לכם, שתזכו לראות בנצחונות נוספים של הקומוניזם בעולם ובארצנו.

חברים! במערכה האכזרית נגד השלטון הבריטי הקולוניאלי, במערכה הקדושה לשחרור הלאומי והסוציאלי, במערכה נגד הפאשיזם בספרד בשנות השלושים ובחזית המאבק נגד גרמניה הנאצית במלחמת־העולם השניה — במאבקים ובחזיתות אלה נפלו קומוניסטים רבים, חברי מפלגתנו, חברי שורה ומנהיגים. לכל אלה, הגיבורים, אשר חרפו את נפשם במאבק למען האידיאלים הנעלים של הקומוניזם, של האינטרנציונליזם, של השחרור הלאומי והסוציאלי — לכל אלה כבוד ותהילה.

לזכרם של גיבורים אלה, אשר נפלו על משמרתם, לזכרם של חברי המפלגה ומנהיגיה, שהלכו מאיתנו כשדגל המפלגה מורם בידם — אנו

מרכינים את ראשינו, ונשבעים לשאת את דגל הקומוניזם, דגל אחוות־העמים, השלום, חירות האדם והעצמאות הלאומית, להמשיך ולשאת מול כל אויב ומתנכל, עד הנצחון.

מפלגתנו הקומוניסטית ידעה במשך 50 שנות קיומה קשיים לא־מעטים. יחד עם העמידה מול הרדיפות והלחץ מצד השלטונות והריאקציה, נגזר על מפלגתנו לנהל לא־אחת מאבקים פנימיים קשים נגד כוחות אופורטוניסטיים, כוחות לאומניים יהודיים, שהושפעו וניזונו מהאידיאולוגיה הציונית, ונגד כוחות לאומניים ערביים. מאבקים קשים אלה העמידו לעתים את מפלגתנו בפני משברים חמורים. אך המפלגה, תוך דביקות במארכסיזם־לניניזם ובאחדותה האינטרנציונליסטית, גברה על הקשיים והמשברים, הדבירה את מסלפי המארכסיזם־לניניזם, את הנציונליסטים למיניהם ושמרה על אחדותה היהודית־ערבית, על עמדותיה המארכסיסטיות־לניניות והאינטרנציונליסטיות.

המשבר האחרון שפקד את מפלגתנו הקומוניסטית ב־1965 היה מן החמורים שבמשברים האלה. קבוצה לאומנית פרו־ציונית ואנטי־לאומית, התכוונה לחסל את המפלגה הקומוניסטית כמפלגה מארכסיסטית־לנינית יהודית־ערבית. מאז עברו חמש שנים. והנה רואים אנו, כיצד קבוצת הרנגאטים הלאומנית האנטי־קומוניסטית, שהרימה יד על המפלגה, כיצד פשטה היא את הרגל. מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית חיה וקיימת, נאבקת, מתחזקת וממלאת את יעודה ההיסטורי בארץ הזאת לטובת עתידם המאושר של שני העמים, היהודי והערבי, לטובת מעמד הפועלים בישראל, לטובת השלום והקידמה החברתית. מאבקיה ועמדותיה של מפלגתנו הקומוניסטית מעוררים כבוד והערכה בקרב כל הכוחות האנטי־אימפריאליסטיים ושוחרי־השלום בארץ ובאזור ובקרב תנועתנו הקומוניסטית הבינלאומית, שהננו חלק בלתי־נפרד ממנה.

שונים לגמרי הם פני העולם והאזור מאז קמה תנועתנו הקומוניסטית בארץ הזאת. יחס־הכוחות השתנה באורח מכריע לטובת כוחות השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה והסוציאליזם. האימפריאליזם נחל מפלות קשות בעולם ובאזורנו.

שליטי ישראל, המתעלמים מהתמורות ומהמציאות החדשה בעולם ובאזור, עודם ממשיכים, בתמיכת האימפריאליזם האמריקאי, במדיניות הכוח והכיבושים, מתנכלים לזכויותיו הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי ומרחיקים בכך את השלום ואת הבטחון מעם ישראל.

מדיניות זו היא חסרת סיכוי וחסרת פרספקטיבה והרת סכנות לישראל. נסיון 50 השנה מוכיח, שלא בדרך המדיניות הציונית, מדיניות הכיבושים, ההתפשטות הטריטוריאלית ושיתוף־הפעולה עם האימפריאליזם ישיגו

המוני העם בישראל את השלום ואת שיתוף־הפעולה עם העמים הערביים, אלא בדרך שהצביעה ומצביעה עליה גם היום מפלגתנו הקומוניסטית — דרך ההכרה ההדדית בזכויות הלאומיות של שני העמים, דרך הנסיגה מהשטחים הכבושים, וביצוע החלטת מועצת הבטחון של האו״ם, דרך המאבק המשותף עם העמים הערביים נגד האימפריאליזם.

אנו מציינים את יום השנה ה־50 לייסוד מפלגתנו הקומוניסטית, כאשר תנועתנו הקומוניסטית והאנושות המתקדמת כולה מציינות 100 שנה להולדתו של ו. אי. לנין, כאשר הלניניזם רושם דפים מזהירים של הישגים ונצחונות לטובת השלום והסוציאליזם.

בשעה זו בה אנו מתכנסים, בשמכם, בשם מפלגתנו הקומוניסטית מניחים חברי מפלגתנו הקומוניסטית, הנמצאים עתה במוסקבה, זר פרחים על המאו־זולאום של ו. אי. לנין, ומדגישים בכך את הקשר הבל־יינתק בין תולדות מפלגתנו ומאבקיה לבין תורת האל־מוות המנצחת של הלניניזם. נפשו של הלניניזם היא האינטרנציונליזם הפרולטרי, הסולידריות הפועלית הבינ־לאומית, שמקום מרכזי בה — הסולידריות הבלתי־מעורערת עם ברית־המועצות.

מול מסיתים אנטי־סובייטיים למיניהם, מול כוחות השוביניזם ואיבת־העמים נרים, חברים, גבוה את דגל הסולידריות הבלתי־מעורערת עם מולדת הלניניזם, עם ברית־המועצות.

חברים! בטוחים בצדקת דרכנו, בטוחים בנצחון מאבקנו, נוסיף ללכת לפי המסורת המפוארת של מפלגתנו הקומוניסטית, נצעד קדימה בשורות מלוכדות עם דגל המארכסיזם־לניניזם, דגל אחוות־העמים — אל השלום, אל העתיד המאושר של שני עמינו, אל הסוציאליזם!

תחי מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית!

תחי האחדות האינטרנציונליסטית היהודית־ערבית של מפלגתנו!

יחי השלום! יחי הקומוניזם!

50 שנות מאבק מפלגתנו הקומוניסטית

הרצאת החבר מאיר וילנר, המזכיר הכללי של המפלגה

חברים וידידים, ותיקים וצעירים, אורחים נכבדים!

שנת 1919 היא שנת הקמתה של המפלגה הקומוניסטית בפלשתינה. מאותה שנה סופרים את ועידותיה. מאז הקמתה של מדינת ישראל ב־1948 שמה של המפלגה הוא המפלגה הקומוניסטית הישראלית. המפלגה הקומוניסטית הישראלית ממשיכה את דרכה ההיסטורית של המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית בתנאים החדשים שהתהוו בארץ.

למפלגתנו הקומוניסטית מלאו 50 שנה בשנת 1969. הנסיבות לא איפשרו לנו להכין את ציון היובל בשנה שחלפה. בסוף־ינואר־תחילת־פברואר אשתקד קיימנו את ועידתנו ה־16, אשר דרשה מאיתנו עבודת־הכנה רעיונית ופוליטית גדולה בעצם הימים הסוערים של המלחמה. לאחר־מכן ריכזנו את פעולתנו במערכות הבחירות להסתדרות, לכנסת ולרשויות המקומיות, שהתקיימו בספטמבר ובאוקטובר אותה שנה.

מזה שנים רבות מורגש הצורך בקרב חברי המפלגה ואוהדיה, בקרב המוני העמלים והנוער, בניתוח מארכסיסטי־לניני, מדעי של תולדות מפלגתנו. לביצוע עבודה כזאת היו קשיים אובייקטיביים. השלטון הקולוניאלי הבריטי רדף את המפלגה ואת חבריה. משנת 1921 עד שנת 1942 היתה המפלגה בלתי־ליגלית. כאלפיים קומוניסטים על מנהיגיהם גורשו מן הארץ. לא נשארו בידינו ארכיונים, ובמיוחד מתקופת הקמתה של המפלגה ומהשנים הראשונות לפעולתה.

יחד עם זאת לא יהיה זה נכון להגיד, שלא ניתן היה לעשות את העבודה ההכרחית הזאת. הכנותינו לקראת יובל המפלגה הוכיחו, כי אפשר ואפשר לרכז חומר תעודי רב. במפלגתנו היו קשיים ומעצורים פנימיים, סובייקטיביים, אשר מנעו את עשיית המלאכה. מיכשולים אלה נערמו על־ידי אנשים, אשר התנכרו לעברה המהפכני של המפלגה. כך השארנו את נושא תולדות מפלגתנו לאויבינו המעמדיים, ליריבינו הרעיוניים והפוליטיים. הם

דווקא עסקו הרבה בנושא ופירסמו אפילו ספרים שלמים ומאמרים אין־ספור. כל הפירסומים הללו נכתבו מנקודת־ראות ציונית. הפירסומים הציוניים על תולדות מפלגתנו ומדיניותה הם לא־מדעיים, סלפניים ומציגים את הדברים בראי־עקום.

במשך השנים עשתה מפלגתנו מדי פעם נסיונות לרכז חומר היסטורי ולנתחו מבחינה מדעית. במידה שהמדובר בבעיות שונות, כגון המאבק האנטי־אימפריאליסטי בארץ, השאלה האגררית, התנועה הלאומית הערבית, הציונות, יחס המפלגה לברית־המועצות וכיו״ב — הרי בתקופות שונות נכתבו על־ידי המפלגה דברים שיכולים לשמש כעזר גם היום. אולם, בדרך־כלל אין בהם משום פרקי־תולדות המפלגה וניתוח מדיניותה על־פי דוקומנטציה מפלגתית.

במטרה לקדם את כתיבת ההיסטוריה של המפלגה הקומוניסטית בארץ בעתיד החליט הוועד המרכזי לרכז חומר תעודי על תולדות המפלגה ומאבקיה.

היעדר חומר מוסמך של המפלגה על תולדותיה, על תולדות המאבק האנטי־אימפריאליסטי והמעמדי בארץ, נוצל על־ידי אויבינו ויריבינו לשם זריעת אי־אמון במפלגה ובעברה המהפכני, לשם השמצת דורות של קומו־ניסטים, שחרפו נפשם במאבקים המעמדיים ובמאבק האנטי־אימפריאליסטי למען השחרור הלאומי והסוציאלי.

בתנאים אובייקטיביים קשים ומסובכים, בתנאי מחתרת ובתנאים ליגליים כאחד, ניהלה מפלגתנו במשך 50 שנות קיומה מאבק בלתי־נרתע נגד האימפריאליזם והריאקציה, למען שחרור פלשתינה מהעול האימפריאליסטי, למען הבטחת עצמאותה הפוליטית והכלכלית של מדינת ישראל לאחר הקמתה, למען האינטרסים החיוניים של העמלים היהודיים והערביים.

זה 50 שנה נושאים הקומוניסטים בארץ הזאת בכבוד את דגל האינטר־נציונליזם הפרולטרי, את דגל אחוות־העמים היהודית־ערבית, את דגל הידידות עם ברית־המועצות והסולידריות עם כל הכוחות המהפכניים בעולם, את דגל העצמאות הלאומית והסוציאליזם.

בתנאים של רדיפות מצד המשטרה והצבא הקולוניאליים הבריטיים ועושי דברם הציוניים והריאקציונרים הערביים, בתנאים של מאסרים ועינויים בכלא, התעללות ורצח חברים יקרים כיעל גרזון, מזכירת ברית הנוער הקומוניסטי וסיומה מירוניאנסקי, מזכיר המפלגה הקומוניסטית בתל־אביב, גירושים מן הארץ, פיטורים מעבודה והרעבה, — למרות כל התלאות והייסורים, פעלה ולחמה מפלגתנו הקומוניסטית ללא־רתיעה למען האידיאלים הנעלים של הקומוניזם.

מפלגתנו עמדה לא אחת בפני הסתערות מבפנים, מצד אלמנטים אופור־

טוניסטיים, מצד בעלי סטיות נציונליסטיות יהודיות וערביות. הסתערותם היתה מכוונת לפגוע ביסודותיה המארכסיסטיים־לניניים של המפלגה, באחדותה האינטרנציונליסטית היהודית־ערבית, ביחסי־הסולידריות שלה עם ברית־המועצות ועם כוחות השחרור הלאומי והסוציאלי באזור ובעולם. אלמנטים אלה הסבו מדי פעם נזק רב למפלגה ופגעו באחדותה. אולם, המפלגה ידעה תמיד להתגבר על כל החותרים תחת דרכה ואחדותה ולצאת מנצחת.

מפלגתנו הקומוניסטית מהווה מאז הקמתה ועד היום הזה גורם חשוב בחיי הארץ ועמיה, ששום צר ואויב של החרות הלאומית והסוציאלית לא יכול לה.

כיום מתייצבת מפלגתנו מלוכדת ואיתנה כמפלגה ישראלית מארכסיסטית־לנינית, יהודית־ערבית, מפלגת פועלים מהפכנית, אינטרנציונליסטית ופטריוטית, חלק בלתי־נפרד של התנועה הקומוניסטית הבינלאומית.

מאבקם של דורות קומוניסטים בארץ הזאת לא היה לשווא. מפלגתנו, המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית ולאחר־מכן המפלגה הקומוניסטית הישראלית, הפכה למצפן ולמצפון של העמלים, של שני העמים בארצנו, היהודי והערבי.

ביובל חשוב זה של מפלגתנו מביעים אנו את רגשי הכבוד וההערצה שלנו לחברים ולמנהיגים של המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית (ואח״כ הישראלית), יהודים וערבים, אשר נשאו בכל התנאים בגאון את דגל מפלגתנו הקומוניסטית ונשארו נאמנים לו בכל סערות העתים.

השפעת מהפכת־אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה לא פסחה על פלשתינה. מהפכת־אוקטובר פקחה עיני רבים וסייעה להפצת רעיונות הסוציאליזם המדעי בארצנו.

המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית התהוותה והתגבשה בשנים הראשונות שלאחר כיבוש הארץ על־ידי האימפריאליזם הבריטי, בתום מלחמת העולם הראשונה.

השלטון המנדטורי הבריטי בארץ היה שלטון קולוניאלי רגיל תחת שם אחר. האימפריאליזם הבריטי שאף להנציח את שלטונו בארץ בעזרת התנועה הציונית. הממשלה הבריטית הבטיחה באמצעות הצהרת־בלפור מה־2 בנובמבר 1917, „להביט בעין יפה" על „הקמת בית לאומי יהודי לעם היהודי בפלשתינה".

האימפריאליזם הבריטי ניצל בכל התחומים, הפוליטי, המשקי והצבאי, את התנועה הציונית לשם ביצוע מדיניותו במזרח־התיכון, לשם שמירה על עמדותיו הכלכליות (נפט, שוק) והאסטרטגיות (בדרך להודו), ונגד התנועה

האנטי־אימפריאליסטית הערבית. התנועה הציונית על כל חלקיה, ראתה את שיתוף־הפעולה עם האימפריאליזם הבריטי ומניעת עצמאותה של הארץ כתפקיד ראשוני במעלה.

בעלי ההכרה המעמדית בקרב העמלים היהודיים הבינו את האופי הריאקציוני, הבורגני והפרו־אימפריאליסטי של התנועה הציונית, אשר העמידה את עצמה לצד השלטון הזר ונגד התנועה לשחרור לאומי של העם הערבי הפלשתינאי.

התייצבותה של התנועה הציונית לצד השלטון המנדטורי נגד מאבקה של התנועה הלאומית הערבית בפלשתינה לשחרור לאומי, שימשה קרקע נוחה לביצוע מדיניות ה„הפרד ומשול" של השלטון המנדטורי, אשר היה מעוניין באיבה בין היהודים והערבים, על־מנת להסיח את הדעת מעצמו ולמנוע מאבק משותף נגדו.

השלטון הקולוניאלי הבריטי השתמש בעקרון האימפריאליסטי של „הפרד ומשול" עד קצה גבול היכולת. הוא היה מסכסך בין היהודים והערבים ומשתמש לשם כך בשתי משענותיו, קודם כל במשענת הציונית, וכן במשענת הפאודלית הערבית. השלטון הבריטי הזר היה מעוניין מעל לכל, למנוע שיתוף־פעולה נגדו בין פועלים יהודיים וערביים, בין המוני־העם היהודיים והערביים.

בימי המנדט הבריטי, התפקיד הראשי של הכוחות הפרוגרסיביים בארץ היה לנהל מאבק נגד השלטון הבריטי הזר, לחזק את התנועה הלאומית הערבית בפלשתינה, במידה ומאבקה היה מופנה נגד השלטון הבריטי הזר ונגד משענותיו, הציונית והפאודלית, ולמען עצמאות הארץ והבטחת שוויון־זכויות לאוכלוסיה היהודית.

אחר מלחמת העולם הראשונה היתה פלשתינה ארץ אגררית בעלת אוכלוסיה ערבית של כ־600 אלף תושבים ערביים, רובם המכריע פלחים, וכ־55 אלף תושבים יהודיים.

בתנאים אלה לבעייה האגררית היה משקל רב במאבק האנטי־אימפריאליסטי והמעמדי בארץ.

התנועה הציונית, בעזרת השלטון הבריטי, — ששמר על החוקה האגררית העותומנית הישנה — ביצעה קניות גדולות של קרקעות מידי בעלי־אחוזות ערביים ונישלה את הפלחים־האריסים מאדמותיהם, אותן עיבדו במשך מאות בשנים. נישול הפלחים הערביים מהקרקע כונה בפי האידיאולוגים הציוניים „כיבוש הקרקע".

בעלי ההכרה המעמדית בקרב העמלים היהודיים התנגדו לנישול עובדי

האדמה הערביים מאדמתם, בהבינם, כי אין לבנות עתידו של עם אחד על־ידי נישולו של עם שני.

המפלגות הציוניות פעלו לנישול הפועלים הערביים מעבודתם לשם הכנסת פועלים יהודיים במקומם ובדרך זו לפתור, כביכול, את שאלת חוסר־העבודה.

גירוש הפועלים הערביים מהעבודה כונה בפי האידיאולוגים הציוניים „כיבוש העבודה".

בעלי ההכרה המעמדית בקרב העמלים היהודיים התנגדו לנישול הפועלים הערביים מעבודתם, בהבינם, כי הדבר פוגע בפועלי שני העמים, עוזר למעבידים להוריד את השכר ומסייע לשלטון הזר המסכסך.

המציאות של הדיכוי הקולוניאלי והניצול המעמדי בארץ הביאה לדיפרנציאציה גם בקרב ההמונים היהודיים ולמאבק מעמדי, על אפם וחמתם של השלטון הבריטי והמנהיגים הציוניים.

צעדיה הראשונים של המפלגה בארץ נעשו בקרב ציבור הפועלים היהודי, בתנאים המסובכים הללו. העמלים בעלי ההכרה, שהקימו את תנועתנו הקומוניסטית, הבינו, שהאינטרס האמיתי של העמלים היהודיים עולה בקנה אחד עם האינטרסים של העמלים הערביים בארץ, עם המאבק לשהרורה של הארץ מעול השלטון הזר.

ההתחלה

תולדות מפלגתנו הקומוניסטית מתחילות במארס 1919, כאשר קבוצת חברים הקימה את מפלגת הפועלים הסוציאליסטית (מפ"ס). למרות שהאידיאולוגיה של מפ"ס עדיין לא היתה מגובשת מבחינה מארכסיסטית, הרי בתנאים ששררו אז בארץ היה זה צעד נועז ומהפכני. המפלגות הציוניות הסתערו עליה בשצף־קצף, הגדירוה כאנטי־ציונית. ואמנם, חברי מפ"ס עצמם השמיעו דברים, שבעצם, כבר מעט מאוד נשאר בהם מהאידאולוגיה הציונית, אך עדיין לא נטשו זיקתם לשיורי השקפה וטרמינולוגיה ציוניות.

לאחר גלגולים שונים, התקדמויות ונסיגות, התגבשה בארץ מפלגה מארכסיסטית־לנינית, קומוניסטית, יהודית־ערבית.

המציאות הקולוניאלית בארץ ושיתוף־הפעולה של הארגונים הציוניים עם האימפריאליזם, המאבק המעמדי המחריף וקשיי הקיום, השוביניזם האנטי־ערבי — עוררו בלב פועלים ואנשי אינטליגנציה יהודיים ספקות לגבי הציונות. מייסדי מפ"ס היו מושפעים עמוקות ממהפכת־אוקטובר ושאפו

בכנות לסוציאליזם. המציאות הסוציאלית והכלכלית המרה, המדיניות הפרו־אימפריאליסטית, האנטי־סובייטית והאנטי־ערבית של המפלגות והקבוצות הציוניות — הביאום במשך הזמן להבנת הסתירה המהותית והבלתי־ניתנת־לאיחוי בין הציונות והסוציאליזם, בין הציונות והמאבק האנטי־אימפריא־ליסטי, בין הציונות ואחוות־העמלים היהודית־ערבית בארץ. העובדה שהתנועה הקומוניסטית בפלשתינה קמה בהתחלה בקרב העמלים היהודיים בלבד, היקשתה בזמן הראשון להתמצא באורח מלא בשורת שאלות רעיוניות ופוליטיות.

במפ״ס שררה עדיין מבוכה רעיונית. הם עדיין דיברו על „הגשמת הציונות״, אך היתנו זאת בנצחון הסוציאליזם. יחד עם זאת, עשו חברי מפ״ס צעדים מכריעים לקראת גיבושה של השקפת־עולם מארכסיסטית:

1) הם ניתקו עצמם מהאינטרנציונל השני ופנו לעבר האינטרנציונל הקומוניסטי.

2) הם תמכו בהתלהבות במהפכת־אוקטובר וראו בבולשביקים דוגמה של מהפכנים פרולטריים, העומדים בראש המדינה הסוציאליסטית הראשונה בעולם.

3) הם תמכו בהערכתם של לנין ושל יתר האינטרנציונליסטים, כי מלחמת העולם הראשונה היתה מלחמה אימפריאליסטית ותפקיד הפרולטריון בה היה להפנות את הרובים נגד הבורגנות השלטת בכל ארץ, לבצע מהפכה סוציאליסטית.

4) הם ניתקו את עצמם מההסתדרות הציונית. הם היתנו עלייה והתיישבות יהודית, ביצירת תנאים כלכליים לכך בארץ והתנגדו בתוקף, שאלה יתבצעו על־ידי נישול הפלחים הערביים מאדמתם וגירוש הפועלים הערביים מעבודתם.

ציון העשור הראשון

ב־1929 ציינה המפלגה את העשור הראשון לקיומה. בהזדמנות זאת ניתנה הערכה על ייסודה של המפלגה ב„פארויס״ („קדימה״) מס׳ 17—18 מחודש מאי 1929. „פארויס״ בשפת אידיש היה באותה תקופה „ארגאן פון צענטראל קאמיטעט פון דער פאלעסטינער קאמוניסטישער פארטיי (סעקציע פון קאמינטערן)״.*) בצד ברכות לכבוד העשור, פורסם בו מאמר מיוחד

---

*) בטאון הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית (סקציה של הקומינטרן).

תחת הכותרת: „10 שנות התפתחות בולשביסטית". נאמר בו בין היתר:

„היש מקום בארץ קטנה זו, ללא־תעשייה, ללא־פרולטאריון — היש כאן מקום לתנועת פועלים בכלל ולתנועה קומוניסטית, בולשביסטית, בפרט? כך הציגו את השאלה לפני עשר שנים. ,לא' — אמרו ,המארכסיסטים הוותיקים' מפועלי־ציון והיפנו את היצול אל הגיטו הלאומני הציוני. את דגל הסולידריות הפרולטארית הבינלאומית המירו הם בדגל הכחול־לבן של אחדות לאומית... ,פועלי ציון' פשטה את הרגל. איתה קרה במיניאטורה מה שקרה עם הרפורמיזם בכל הארצות".

ולהלן:

„רק קומץ קטן של פרולטארים חשו אינסטינקטיבית את הסכנה הגדולה שבקו החדש והתייצבו בכל כוחם נגדו. התנועה התפלגה.

„לונדון האימפריאליסטית או מוסקבה הפרולטארית? אוגוסט 1914 או אוקטובר 1917? בלפור או לנין? קונגרס ציוני או אינטרנאציונאל קומוניסטי?

„כך נעשה הצעד הראשון בהתפתחות הבולשביסטית בפלשתינה".

במלים אלו הגדירו חברינו בחג העשור את ההכרעה שקיבלו מניחי היסודות לתנועתנו הקומוניסטית בארץ. יחד עם זאת ציינו, כי בזמן הראשון לא היתה עדיין בהירות רעיונית מלאה. בראשית הדרך היו עוד במפלגתנו, בצד שיורי אשליות ציוניות ואופורטוניסטיות — השקפות אולטרה־מהפכניות שמאלניות, שצצו בתקופה הראשונה אחרי מהפכת־אוקטובר בשורת ארצות בקרב המארכסיסטים.

במאמר לכבוד העשור ניתחו חברינו את הגלגולים שעברה בשנים הראשונות תנועתנו בארץ, מאז מפ"ס דרך מפס"ע (מפלגת פועלים סוציאליסטית עברית), יק"פ, (יידישע קאמוניסטישע פארטיי), קפ"פ (קאמוניסטישע פארטיי פאלעסטיניאס) ועד להתגבשותה כמפלגה קומוניסטית פלשתינאית (פק"פ — פאלעסטינער קאמוניסטישע פארטיי).

„עשר שנים — כתבו הם — דרך ארוכה וקשה! דרך של גלגולים, שלבים, מפלות, נצחונות, אכזבות ותקוות — בקיצור, דרך חתחתים של תנועת הפועלים המהפכנית הבינלאומית בשבילי החול, האבנים, הבוץ, בכבישי הקדחת של סביבתנו המיוחדת... זהו הפרק הקשה והכאוב ביותר בתולדותינו. אלה הם תולדות דרכנו אל עצמנו — אל התודעה הפרולטארית, האינטרנאציונאלית, המהפכנית, הקומוניסטית".

ולהלן אמרו חברינו:

„בולשביזם אינו מן מן השמיים. זהו תהליך ממושך של התפתחות, חינוך, מאבק. רחוקים אנו עדיין מן המטרה. מפלגתנו לא סיימה עדיין

את מאבקה הפנימי הקשה למען הבולשביזציה. עדיין לא רכשנו את ההמונים הרחבים של הפועלים. עדיין קטן הוא הקאדר המדריך והמנוסה, ובמיוחד בקרב הפרולטאריון הערבי".

יחד עם זאת ציינו החברים, כי 10 השנים לא חלפו לשווא. לפני 10 שנים היו המושגים מעמד, מאבק מעמדי, בורגנות, פרולטריון — מושגים שהוגדרו כ„זרים", כ„מיובאים מחוץ־לארץ". עכשיו מושגים אלה „אינם יותר מלים, פראזות — זוהי המציאות המרה, החמורה".

בהדגשה מיוחדת הדגישו החברים, כי פק"פ עלתה על דרך־המלך של מפלגה, בה חברים עמלים יהודיים וערביים כאחד:

„תנועת הפועלים הערבית אף היא התקדמה במרוצת הזמן... יש לנו היום בהרבה מקומות בארץ, בערים ובכפרים — פועלים ופלחים — ידידים גלויים ונסתרים, חברים ואוהדים. פק"פ אינה יותר ארגון יהודי לאומי. היא עלתה כבר על דרך המלך של האינטרנאציונאליזם".

ההישגים של הקומוניסטים הם יסודיים:

„מאבק פוליטי נגד האימפריאליזם, מאבק נגד הבורגנות — אלה אינם יותר פנים חדשות. במשך 10 השנים התנגשו הפועלים הרבה, הרבה מאוד פעמים עם המשטרה, עם הממשלה. רבים ממאבקים אלה נוהלו על־ידי חברינו, מפלגתנו... פק"פ הפכה אחד הגורמים הפוליטיים החשובים בארץ. אפשר לראות זאת כבר במאמצים הגדולים, בכוחות ובכסף הרב שמבזבזים האימפריאליזם הבריטי והבורגנות הציונית במאבק נגד ההתמרדות הקומוניסטית".

כך ציינו חברינו את העשור הראשון למפלגתנו.

הוועידה הראשונה

במשך שנות קיומה ניהלה מפלגתנו מאבק נגד שתי סטיות עיקריות — לאומנית־יהודית ולאומנית־ערבית. וטבעי הוא הדבר בתנאים של הארץ.

בתקופה ההתחלתית קמה והתגבשה המפלגה במאבק נגד השפעת האידאולוגיה הציונית, תוך השתחררות מההשקפות הציוניות שהובאו לפלשתינה מחוץ־לארץ. היה זה תהליך של השתחררות מהשקפת־עולם בורגנית־לאומנית ורכישת השקפת־עולם פרולטרית־מעמדית.

במארס 1919 התאחדו מפלגות הפועלים הציוניות הימניות במסגרת „התאחדות ציונית־סוציאליסטית של פועלי א"י" — „אחדות העבודה". הרוב של מפלגת פועלי־ציון הצטרף אף הוא ל„אחדות העבודה". באותו חודש

מארס 1919 הקימו חברים מפועלי־ציון, שהתנגדו להצטרפות ל„אחדות העבודה", יחד עם עמלים אחרים, את מפלגת הפועלים הסוציאליסטית (מפ"ס), אשר במשך הזמן גיבשה אידיאולוגיה מארכסיסטית־לנינית. בראש מפ"ס עמדו י. מאירזון, דניאל (וולף אוורבוך), י. חלדיי, גרשון דוא (אדמוני) ואחרים.

בימים 17—19 באוקטובר 1919 התקיימה האספה הכללית של „מפלגת הפועלים הסוציאליסטית בא"י (פועלי־ציון)". אספה כללית זו שהיתה בעצם כינוס ארצי של מפ"ס נחשבת כוועידתה הראשונה של המפלגה הקומוניסטית בארץ; מאותה אספה כללית מונים אנו את מספר ועידותינו.

דו"ח על הכינוס התפרסם בחוברת מיוחדת באידיש: „פון דער אלגע־מיינער פארזאמלונג", ובחוברת מתורגמת לעברית: „מהאספה הכללית". בחוברות נמסרים דברי הפתיחה של י. חלדיי, הרצאת י. מאירזון וההחלטות.

י. חלדיי, שפתח את האספה הכללית של מפ"ס, אמר:

„פותחים אנו את האספה במצב רוח מדוכא. חסרים בינינו מנהיגי מפלגתנו הקודמים. הם יחד עם הרוב הגדול עזבו את המפלגה. נשאר רק מיעוט קטן וחלש, אך נאמן לרעיוננו ולשאיפותינו".

הפותח הסביר, כי אלה מתוך מפלגת פועלי־ציון שלא הסכימו להצטר־פותו של הרוב ל„אחדות העבודה",

„ביחד עם פועלים־סוציאליסטים אחרים שמלכתחילה לא רצו בכלל להשתייך למפלגת פועלי־ציון, כי השבו אותה למעט מאוד סוציאליס־טית ואפילו לדמוקרטית במידה בלתי־מספקת, — הבינו שעליהם להתארגן, להתאחד, כדי להניח את היסוד להקמתה של מפלגה סוצי־אליסטית רדיקלית בארץ. כך התארגנו ,קבוצות הפועלים הסוציאליס־טיות'. מועצת הקבוצות הללו (בראש־השנה השנה) החליטה לגשת לקומם את הריסות המפלגה ולשם זה נקראה אספה זו".

המרצה באספה הכללית היה י. מאירזון. הוא הסביר, כי הפילוג בקרב פועלי־ציון בארץ דומה לפילוגים שחלו בכל המפלגות הסוציאליסטיות בעולם בין ימין לבין שמאל, בין הרפורמיסטים, העומדים על בסיס המשטר הקפיטליסטי הקיים ורוצים להכניס בו שיפורים בלבד, לבין הסוציאליסטים, הרוצים בשינוי מהפכני של עצם המשטר, במהפכה סוציאליסטית.

„בשני דברים נבחנה כל מפלגה סוציאליסטית — אמר המרצה — והם: היחס למלחמה ולמהפכה שבאה אחריה". להלן אמר:

„הדם מבלבל את המחשבה, מקהה את החושים, מעורר את ה־אינסטינקטים הפראיים ביותר, את החיה שבאדם וקורא לנקמה. וגם התנועה הסוציאליסטית באה במבוכה. רגע עמדה כמפקפקת אך חיש־

מהר הפילה עצמה לתוך זרועות השוביניזם הכי שפל. גם היא קפצה לתוך הים הסוער של שנאה־קנאה בין עמים, אך לא כדי להבקיעו ולהשקיטו אלא להיפך, כדי להגביר ולהעמיק את השנאה, להפיח את אש המדורה.

„אולם כאשר השטן, האורב לנשמת הסוציאליזם, כבר חשב לחוג את נצחונו וכבר רצה בתמיכת עוזריו ומשרתיו — תופסי־העט השונים — להתחיל בריקוד־השדים שלו על הקברות הטריים של הסוציאליזם והאינטרנאציונאליזם, קמו גואלים ועלו מושיעים לרעיון הסוציאליסטי, אשר מסרו נפשם על קידוש שמו, על שלמותו וטהרתו. בדברי איני מתכוון רק לקרבנות הגדולים ולאבדות שאינן חוזרות לתנועה הסוציאליסטית ולאנושות כולה, כז׳ורס וליבקנכט. אני מדבר על עשרת הצדיקים, אשר קמו בכל מפלגה סוציאליסטית בכל ארץ, אותם עשרת הצדיקים שהודות להם אפשר לסלוח ולמחול לכל העדה הסוציאליסטית. אלה הם לא רק עשרת אנשי הפרקציה הסוציאליסטית בדומה הרוסית, אלא גם אלה שקמו אפילו במולדת הסוציאליזם הפרלמנטרי — בגרמניה, אותם עשרה או עשרים צירים־סוציאליסטים, ה„בלתי־תלויים׳, ברייכסטאג הגרמני, אשר העזו בתוך כל ההתלהבות הפטריוטית וההשתוללות השובינית להגיד ברורות את ה„אני מאשים׳ ולא להסכים לתקציב המלחמה. ברגע זה ידענו, כי יש ימין ויש שמאל גם במפלגה הסוציאליסטית".

ב־29 באוקטובר 1956 וב־5 ביוני 1967 המשיכה מפלגתנו לפעול בהתאם למסורת המהפכנית של ראשוני תנועתנו, בהתייצבה בכנסת ובציבור למאבק בלתי־נרתע נגד המלחמות התוקפניות שבוצעו בעצה אחת עם האימפריאליזם, בהתייצבה למאבק להגנת השלום, למען האינטרסים האמיתיים והמשותפים של עם ישראל ושל העמים הערביים.

המבחן השני, אמר המרצה באספה הכללית של מפ"ס, היה היחס למהפכת־אוקטובר. י. מאירזון תקף את מתקיפי מהפכת־אוקטובר, התווכח עם אלה שקראו להפיל את שלטון הבולשביקים בשם הדמוקרטיה שקופחה, כביכול, ע"י המהפכה. הוא הסביר את ההבדל שבין הדמוקרטיה הבורגנית לבין הדמוקרטיה הפרולטרית, ומסכם:

„ברור עתה לכולם, כי כל הצעקה: ,הדמוקרטיה בסכנה׳, היא מעושה ומזויפת. היא באה רק לחפות על הבגידה השפלה ברעיון הפרולטרי. ברור, כי בשביל סוציאליסטים קיים סוג אחר לגמרי של דמוקרטיזם, מדיניות דמוקרטית אחרת לגמרי, צורת שלטון ומדינה דמוקרטית אחרת... דמוקרטיה המתחילה במלים ,למען העם׳".

לאחר שי. מאירזון ניתח כמה שאלות, הקשורות בבעיות הפנימיות בארץ, אמר:

„,שונאי־ציון' — זה השם אשר יקראו לנו, אחרי שישמעו את כל הדברים האמורים (והן גם שמענו כבר שם זה באספות הפומביות שלפני הבחירות לאספה המייסדת). אך אם ,חיבת ציון' מחייבת לעשות את ארץ־ישראל למקלט בטוח לספסרים יהודים; אם ,ידידי ציון' הם כל אלה, הקרואים לבנותה, אך אשר באמת רק חותרים תחת כל הבנין, אם ,ידידי ציון' הם כל אלה ,האזרחים' במושבות שלנו, אשר במוקדם או במאוחר, אך בסופו של דבר, יביאו על־ידי מעשיהם לשואה על כולנו, אזי בוחרים אנו בעונג לשמוע מפיהם גם שם זה, ובלבד שיובלט וידגש הקו המפריד בינינו..."

בדברים אלה נשמעת אזהרה, שהמדיניות הציונית עלולה להמיט אסון על היישוב היהודי בארץ. מאז נאמרו דברים אלה חלפו למעלה מ־50 שנה. הרבה מאוד השתנה בארץ, באזור ובעולם. הארץ הפכה במרוצת השנים לארץ דו־לאומית והוקמה מדינת ישראל. עם כל אלה, העובדה שבמדינת ישראל האידאולוגיה הציונית היא עדיין השלטת והמדיניות הציונית הפרו־אימפריאליסטית, האנטי־סובייטית, האנטי־ערבית, התוקפנית והסיפוחיסטית, היא המדיניות השלטת — מאיימת באסון לאומי על עם ישראל. הסכנה אינה פחותה מזו שהיתה קיימת לפני 50 שנה, כאשר ראשוני חברינו התריעו על הסכנה הנשקפת ליישוב היהודי כתוצאה מהמדיניות הציונית.

אולם, לפני 50 שנה עוד הישלו את עצמם ראשוני הקומוניסטים בארץ, שאולי יכולה להיות מדיניות ציונית אחרת, אם־כי המלה „ציונות" בפיהם היתה לה כבר אז תוכן אחר לגמרי מכפי שהיה בפי הציונים.

כך הכריז י. מאירזון באספה הכללית ב־1919 את ההכרזות הפרוגר־מטיות, שעוררו זעם אצל המפלגות הציוניות:

„מפלגתנו מכריזה גלויות: הציונות הפרולטרית קושרת את הת־גשמות האידיאל הציוני בנצחון המהפכה הסוציאלית. רק בו, בנצחון זה, רואה היא את הערובה היחידה להתגשמות כל האידיאלים הפרו־גרסיביים וגם הציוני, כמובן במידה שגם הוא פרוגרסיבי.

„אמונתה ובטחונה הרב הוא, שהציונות תתגשם כסוציאליסטית או שהיא בכלל לא תתגשם אף פעם. ולכן היא תיאבק נגד כל ציו־נות אחרת, בין הבורגנית ובין הפשרנית־פרולטרית. את כל אלו היא חושבת לא רק לבלתי־מועילות אלא גם למזיקות".

כאן מובע כבר הספק האם בכלל הרעיון הציוני הוא פרוגרסיבי. את

הציונות, כפי שהיא במציאות, הגדירו חברינו כבר ב־1919 כמזיקה. יתר־על־כן, בהמשך דבריו הזהיר המרצה י. מאירזון:

„מפלגתנו לא תחדל מקרוא באזני כל העמלים בעם היהודי, הרואים ברגע זה את הצלתם היחידה בציונות: העוורים ראו, החרשים שמעו, והצבועים הסירו המסווה מפניכם ודעו, כי כל אותם המגדלים שהציונות הבעל־בתית חושבת לבנות כאן, הם מגדלים פורחים באוויר. זהו בנין שאולי גדול והדור בחיצוניותו, אולם יסודו הונח על מחסן אבק־שריפה העלול כל רגע להתפוצץ. אל תסמכו על הבטחות מתוקות של אדיר עולם זה או אחר, של בעלי־השלטון. חפשו דרך חדשה, בטוחה, מיצאו את דרך השלום עם המוני־העמלים של העם השוכן כאן. זיכרו שעם כל ,אזרח', ,ידיד ציון' שבא לכאן ,לגאול' יותר קרקע ולנצל את תושביה — רק מתווסף יותר הומר־נפץ תחת אבני היסוד של בנייננו".

המרצה, שהסתמך עדיין על „הציונות הפרולטרית האמיתית", הזהיר עם זאת ואמר, שיש „לראות את האמת המרה, המעציבה", לשמוע „את הדפיקות הראשונות שנשמעות כבר והמבשרות רעידת אדמה, התפרצות הר הגעש, את דפיקות האזהרה בעתונות הערבית, המקומית והשכנה, אשר למדה להעריך נכונה את ישובנו המנצל".

בהחלטות האספה הכללית של מפ"ס נאמר:

„האספה מטילה על המרכז להודיע לברית־העולמית (של פועלי־ציון) על דבר התחדשות פעולות המפלגה וגם שהיא מתנגדת לאינטרנציונל השני ואינה מייפה איש לייצגה בו".

שנית, „כל זמן שהברית העולמית שולחת את בא־כוחה לאינטרנציונל השני, אין המפלגה מכירה גם בברית העולמית".

שלישית, „המפלגה מתנגדת ניגוד גמור להסתדרות הציונית הבורגנית ואינה משתתפת במוסדותיה".

עוד קובעת האספה הכללית, כי „על הפועלים היהודים ללכת יד ביד עם כל המוני הפועלים בארץ, בלי הבדל לאום; על המפלגה למצוא דרך להתקרבות והבנה הדדית אתם".

בזה האופן יכולים אנו להעריך היום מתוך ראייה היסטורית, כי באספה הכללית של מפ"ס באוקטובר 1919, השתחררו חבריה מהרבה יסודות של הציונות, עמדו איתן על בסיס מארכסיסטי בשאלות־יסוד רבות, ביטאו סולידריות עמוקה עם כל הכוחות המהפכניים בעולם ובמיוחד עם ארץ מהפכת־אוקטובר, נאבקו להבנה עם העמלים הערביים, נגד האימפריאליזם ונגד הציונות, כפי שהיא באה למעשה לידי ביטוי בארץ. אולם, טרם השתח־

רדו כליל מהאשליות הציוניות ולא הבינו, כי קיימת סתירה מהותית בין הציונות לבין הסוציאליזם, שלא ייתכן סוציאליזם ציוני, כשם שלא תיתכן ציונות סוציאליסטית, כי הציונות במהותה היא אידיאולוגיה ותנועה ריאק־ציוניות, פרו־אימפריאליסטיות של הבורגנות היהודית, אחד הזרמים הפולי־טיים המנוצלים בידי האימפריאליזם במאבקו נגד הסוציאליזם ונגד תנועת השחרור הלאומי במזרח־התיכון ומחוצה לו.

בסך־הכל, בהתחשב בתנאים ששררו אז בארץ, בהתחשב בעובדה שהתנו־עה הקומוניסטית הבינלאומית היתה אז עדיין בהתחלת דרכה — ניתן להעריך, כי האספה הכללית של מפ״ס עשתה צעד חשוב קדימה לקראת גיבושה של השקפת־עולם מארכסיסטית־לנינית ומדיניות אינטרנציונליסטית.

לקראת גיבוש רעיוני

לאחר האספה הכללית של מפ״ס ומצוייד בהחלטותיה, נסע י. מאירזון לוועידה העולמית ה־5 של פועלי־ציון, שהתקיימה בווינה, במטרה לנסות לשנות את מדיניותה ולהתקשר עם קבוצות שמאליות־קומוניסטיות שצמחו במפלגות פועלי־ציון בארצות אחדות. מווינה שלח מכתב (באידיש) „אל חברי מפ״ס (פ״צ) בפלשתינה״. המכתב, הנושא את התאריך 25 באוגוסט 1920, הודפס בווינה באידיש בצורת חוברת.

במכתבו כתב י. מאירזון, כי „אף אחת מציפיותינו לא התמלאה (בוועי־דת פועלי־ציון). לא הוקמה הברית הקומוניסטית (שהוצעה). כפועל־יוצא הגיוני נשארה שוב מפלגתנו מחוץ לברית (העולמית של פועלי־ציון)״. הוא מסר עוד, כי „הלשכה החדשה של הברית שולחת עתה חברים לפלשתינה כדי לפרק את ארגוננו וכדי להקים מפלגת פועלי־ציון ,כשרה׳ או סיעה ,שמאלית׳ ב,אחדות־העבודה׳״.

בהופעתו בוועידה הוכיח י. מאירזון, כי אוטופיסטיות הן התוכניות ה־ציוניות בדבר „ישועה מהירה, יחידה ושלמה בפלשתינה״. בין השאר אמר, כי בפלשתינה „עניין הקרקע החופשית, הבלתי־מיושבת והראוייה לעיבוד באורח מיידי אינו עניין חלק כלל וכלל״. הוא ציין, כי קיימת בארץ אוכ־לוסיה כפרית ערבית חסרת־קרקע ורעבה לקרקע, אשר „תגלה התנגדות גדולה לחדירת אלמנטים עירוניים, ובפרט מחוץ־לארץ — לכפר״. הוא ציין, כי אף בשטחים חופשיים באמת אפשר יהיה להשתמש להתיישבות חקלאית של עולים חדשים ר ק לאחר עבודת־הכנה גדולה באזורים השוממים עכשיו ובאזורי ביצות וכן ע״י אינטנסיפיקציה של העיבוד בחלק המיושב. „אלה

הם דברים — הדגיש — התובעים הרבה שנים של עבודה קשה והרבה קרבנות".

יחד עם אזהרתו מפני התיישבות על חשבון הפלחים, על־ידי נישולם מהקרקע, הזהיר גם מפני התוצאות החמורות העלולות לנבוע מהמדיניות הציונית של שיתוף־פעולה עם השלטון האימפריאליסטי נגד המוני העם הערבי בארץ:

„בכך שאין אנו מתנהגים באורח סולידרי עם ההמונים העמלים הערביים, בכך שאנו מתרחקים מהם, מתחזקת השנאה ומשתלהבת עתה בגלל האוריינטציה וההאהדה הגלוייה והברורה שלנו לשלטון האימפריאליסטי הזר".

בסיום דבריו תבע נציג מפ"ס:

„להקים מוסדות כלכליים ופוליטיים משותפים לכל הפועלים בארץ. ללכד את הפועלים היהודים עם הפועלים הערבים בברית אי־גוד־מקצועית ובברית סוציאליסטית איתנה. להתערב באורח פעיל, להכין ולאגור כוחות כדי למגר את השלטון האימפריאליסטי הזר ולשחרר את הארץ מהעול הבריטי הכבד".

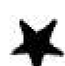
בתגובה לדבריו אלה קמה סערת־רוחות עצומה בוועידת פועלי־ציון. שללו מנציג מפ"ס את הדעה המייעצת שהיתה לו, והוא עזב את הוועידה.

בוועידה ה־5 של הברית העולמית של פועלי־ציון באוגוסט 1920, נמוגו, איפוא, אשליות נוספות שנותרו עדיין אצל חברי מפ"ס. מכתבו של י. מאיר־זון מווינה אל החברים בארץ מהווה מבחינה רעיונית ופוליטית פיתוח נוסף לקראת התגבשותה של פרוגרמה מארכסיסטית־לנינית.

הופעתו של י. מאירזון בווינה ומכתבו אל חברי מפ"ס בארץ עוררו התקפות־זעם מצד המפלגות הציוניות נגד מפ"ס. הדברים הגיעו עד לידי כך, שחברי מפ"ס בארץ נרתעו ושלחו מכתב הסתייגות מהופעתו של נציגם י. מאירזון, בוועידת פועלי־ציון בווינה, לבטאון „אחדות העבודה" „קונטרס". המכתב פורסם בכרך 3 של שבועון זה, גליון מספר נ"ד מ־י"ט בתשרי תר"פ. בסיום המכתב נאמר: „מצהירים אנו, שאם רק הידיעות נכונות הן, בא־כוחנו לא חיווה דעת מפלגתנו בוועידת וינה".

אך ההתנצלות לא עזרה. מערכת „קונטרס" פירסמה אמנם את המכתב, אך לצידו תשובה חריפה של המערכת, בא נאמר בין השאר: „אמנם מסתלקת מפלגת מפ"ס מדברי השחץ, שהביע ראשה ובא־כוחה בוועידת וינה. אולם מעשיה בארץ כולם חדורים רוח התנגדות גמורה לציונות ולהתגשמותה בכל הצורות שהן".

מובן מאליו, כי כל ההתפתחויות הללו עוררו ויכוחים סוערים בתוך מפ״ס גופא.

במצב זה כונסה בימים 2—4 באוקטובר 1920 בחיפה, הוועידה ה־שנייה של מפלגת פועלים סוציאליסטית בא״י „פועלי־ציון״. השתתפו בה 18 צירים בעלי זכות דעה מכרעת, שייצגו כ־300 חברים מאורגנים וכן 4 צירים בעלי זכות דעה מייעצת.

החלטות הוועידה השנייה קובעות:

„הסוציאליזם בתור מטרה סופית. מלחמת מעמדות מהפכנית בתור דרך. דיקטטורה של הפרולטריון בצורת שלטון המועצות בתור אמצעי לכך״.

מורגשת כאן מאוד השפעת מהפכת־אוקטובר והשפעת העקרונות המאר־כסיסטיים־לניניים בשאלות המהפכה הסוציאליסטית, אך עוד היתה קיימת אי־בהירות ביחס לשלב המאבק לשחרור לאומי בארץ קולוניאלית.

בהחלטות נקבע „הודאה באופי המעמדי של התנועה הציונית ובנזק של קואליציה כלשהי עם הציונות הבורגנית ושל השתתפות במוסדות הציוניים הכלליים״.

באחת ההחלטות נאמר:

„הוועידה מגנה את הטקטיקה, בה נקטו עד עכשיו מפלגות ה־פועלים היהודיות, אשר השתמטו מהקמת מוסדות כלכליים ומדיניים משותפים עם המוני הפועלים הערביים. היא מייפה את כוחו של הוועד המרכזי לקחת לידיו את היוזמה של פעולה זו״.

ולגבי המפלגה עצמה:

„הוועידה מכירה בהכרח להקים מפלגה ארצית מהפכנית, הבנו־ייה על יסוד של חטיבות לאומיות. היא מייפה את כוחו של הוועד המרכזי להקים מפלגה ארצית זו בהקדם אחר הקמת החטיבה הער־בית. עד אז רואה המפלגה את עצמה כממלאה מקום של מפלגה מהפכנית ארצית״.

כאן נקבע העקרון הטריטוריאלי, הארצי, היהודי־ערבי לארגונה של מפ־לגה מהפכנית בארץ. אולם הדבר הוצע על יסוד של קיום שתי חטיבות לאומיות בתוך המפלגה. במציאות קמה לאחר־מכן מפלגה קומוניסטית ער־בית־יהודית בפלשתינה ללא חטיבות לאומיות.

החלטות הוועידה ה־2 עוד נוקטות בלשון ציונית ומדברות על „אופייה העולמי של בעיית הפועלים היהודיים: חוסר הטריטוריה והמיבנה הכלכלי הבלתי־נורמלי של העם היהודי״. ההחלטות רואות

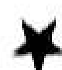
את הפתרון הרדיקלי לכך, „אך ורק ע״י המעבר של ההמונים היהו־דיים בעולם לחקלאות ולעבודה פרודוקטיבית וע״י ריכוז הטריטו־ריאלי בא״י.״

באותו זמן עצמו אומרות ההחלטות:

„הוועידה מחווה את דעתה המוחלטת, כי יחסה הנוכחי הידידותי לכאורה של האדמיניסטרציה האנגלית אל האוכלוסיה היהודית הוא רק ביטוי רגעי של (ה)מדיניות האימפריאליסטית הבריטית. עם שנוי ראשון במצב המדיני הכללי תהפוך המדיניות הזאת לאויבת. הוועידה רואה כערובה יחידה להקמת מרכז פועלים יהודי בארץ אך ורק את נצחון המהפכה הסוציאליסטית בארץ־ישראל ומחוצה לה. על המפלגה על כן לנהל מלחמה נמרצת נגד האדמיניסטרציה האנ־גלית ולהילחם באשליות, אשר מפלגות הפועלים הסוציאל־שוביניסטיות מפיצות אודות אדמיניסטרציה זו״.

הוועידה ה־2 היתה עוד, איפוא, בסימן של מבוכה רעיונית, של עירבוב מושגים ציוניים עם אנטי־ציוניים.

עם זאת, באה לידי ביטוי עמדה אנטי־אימפריאליסטית, קריאה ברורה להקמת איגודים־מקצועיים ולהתארגנות פוליטית שלא על בסיס לאומי אלא בינלאומי, טריטוריאלי, יהודי־ערבי.

לעמדות מהפכניות אלו בתנאים ההם היתה חשיבות רבה. בדצמבר 1920 התקיימה הוועידה ה־1 של ההסתדרות. כבר בשמה „ההסתד־רות הכללית של העובדים העבריים בא״י״, נקבע האופי היהודי הבלעדי של ההסתדרות.

בבחירות לוועידה ה־1 של ההסתדרות השתתפו 4433 חברי הסתדרות. רשימת „מפלגת פועלים סוציאליסטית עברית״ (מפס״ע) קיבלה 303 קולות ו־6 צירים מתוך 87. ה„ע״ לשם המפלגה התווספה סמוך לוועידת ההסתדרות, כתוצאה מדרישתם של חוגים מפועלי־ציון שמאל שהתאחדו עם מפ״ס.

בוועידת ההסתדרות לחמו צירי מפס״ע למען קבלת הפועלים הערביים להסתדרות והכריזו: „כל עוד יישאר הפועל הערבי בלתי־מאורגן לא יימצא הפתרון גם לשאלת הפועל היהודי״.

למרות שבוועידה ה־1 של ההסתדרות הסתייגו צירי מפס״ע מי. מאיר־זון ואפילו הודיעו, כי הוציאו אותו מן המפלגה ודחו את ההאשמות שהם אנטי־ציוניים, בכל זאת לא הסכימו המפלגות הציוניות לשתף את מפס״ע במוסדות ההסתדרות.

י. בן־צבי הודיע בשם הוועדה המתמדת:

„אילו היתה לפנינו שאלת היחס למפ״ס, כאשר הכרנוה מקודם, כי אז בלי כל שאלות היתה השאלה נפתרת בשלילה, באשר את זו הרחיקו מתוכם לא רק הברית הימנית של פועלי־ציון, כי אם גם הברית השמאלית, ואין ספק שלא היינו נותנים למפלגה זו מקום בוועידה. ואולם לפני ימים אחדים הופיעה מפלגה מפס״ע שאין אנו יודעים עדיין את טיבה...״

היו ויכוחים סוערים בוועידתה הראשונה של ההסתדרות. באחד השלבים נמסרה „הצהרה יוצאת מן הכלל בשם מפס״ע״ מפי חיים כץ, בזו הלשון:

„תהום רובצת בינינו לבין שאר המפלגות. אין אנו רוצים לבנות ע״י כספי הבורז׳ואזיה וקושרים את גורלנו עם גורל הפרולטריאט העולמי. שתי השקפות בעולם לפנינו...״

לאחר־מכן כתוב בפרוטוקול הוועידה הראשונה של ההסתדרות:

„ההצהרה לא נרשמה עד הסוף שלה. כל דברי הבלע הושמטו בהכרעת המצביעים. קם רעש גדול והצירים דורשים הורדת הנואם...״

ולאחר־מכן כתוב בפרוטוקול:

„ב. כצנלסון: צריך להוריד את היו״ר חלדיי, כי במשך ההודעה הזו (של מפס״ע — מ.ו.) נוספו עוד דיבות ומלשינות של מפ״ס על על פועלי א״י: א) שאנו תומכים את תקוותינו על כידוני האימפרי־אליסמוס. ב) שאנו משתמשים כנגד פועלים ידועים בבויקוט כללי״.

כפי שרואים אנו, ניסו המנהיגים הציוניים של ההסתדרות כבר מהוועי־דה הראשונה להציג את הדברים כך שכאילו הם והמוני הפועלים חד הוא. האמת היא, שהקומוניסטים במאבקם נגד מדיניות המנהיגים הגנו על ה־אינטרסים האמיתיים של המוני הפועלים.

כבר בוועידה הראשונה של ההסתדרות הוכיחו המנהיגים הציוניים שעמדו בראשה, את חוסר הדמוקרטיות שלהם. כבר בוועידה הראשונה יצ־רו הם אווירת טרור נגד החשודים בקומוניזם, למרות שאלה טרם השתחררו משארית האשליות הציוניות.

הצעת סיעת מפס״ע בוועידת ההסתדרות בעניין קבלת הפועלים הער־ביים להסתדרות — נדחתה. כן נדחו הצעותיה האחרות. לאחר שכל הצעו־תיה, ובכלל זה בתחום המדיני, לא נתקבלו, מסרה פרקצית (סיעת) מפס״ע — פועלי־ציון, הצהרה, המודיעה שהיא עוזבת את הוועידה, אך תמשיך בעבודה איגוד־מקצועית וכלכלית משותפת.

מחתרת ורדיפות

כמה חודשים לאחר־מכן קרו מאורעות הדמים של מאי 1921 ביפו־תל־אביב. השלטון הקולוניאלי הבריטי ועושי דברו אירגנו פרובוקציות והביאו להתנגשויות דמים בין יהודים וערבים, שהתפשטו גם למקומות אחרים בארץ. השלטונות ניצלו מאורעות אלה כדי לפתוח במסע רדיפות נגד מפ״ס. רבים נאסרו. רבים גורשו מן הארץ. נהרסו הרבה ארגונים מפלגתיים.

הקומוניסטים נאלצו לרדת למחתרת, שנמשכה 20 שנה. באותו זמן עצמו פעלו בכל דרך ליגלית אפשרית.

המאבק האידאולוגי בתוך מפ״ס נמשך. כמעט בזו אחר זו נתקיימו הוועידות ה־3 (ינואר 1922) וה־4 (ספטמבר 1922).

הוויכוחים היו נסושים בעיקר על שתי שאלות יסודיות: 1) היחס לציונות. 2) ההצטרפות לאינטרנציונל הקומוניסטי. והיה גם קשר בין השתיים. כל עוד לא נטשה מפ״ס כליל את שיורי האידאולוגיה הציונית, לא יכלה להתקבל לקומינטרן.

המאבקים הללו בתוך מפ״ס הביאו לפילוגים ולהתלכדות מחדש.

במשך זמן־מה התקיימו שני ארגונים: פק״פ (פאלעסטינער קאמוניסטישע פארטיי) וקפ״פ (קאמוניסטישע פארטיי פאלעסטינא׳ס). פק״פ הקימה בהסתדרות בנובמבר 1922 את „פרקצית הפועלים״ („ארבעטער פראקציע״). במשך מספר שנים היתה המפלגה הקומוניסטית נקראת בציבור ה„פרקציה״ („הסיעה״) על שם הסיעה הקומוניסטית בהסתדרות.

בתור „פרקצית הפועלים״ השתתפה פק״פ בבחירות לוועידה ה־2 של ההסתדרות ב־1923.

בוועידה ה־2 של ההסתדרות בתל־אביב הופיע בנאום פרוגרמטי בשם „פרקצית הפועלים״ דניאל (וולף אורבוך). בין היתר אמר:

„,ועדת התרבות׳ (של ההסתדרות — מ.ו.) מלמדת את הפועלים חומש וכל מיני דברים משונים, אבל הם לומדים תורת ההכרה המע־מדית. מדברים על ,גדוד העבודה׳, שהנה הגדוד הוא הסוציאליסטי, אבל כשמתבוננים בו מהצד הכלכלי — הרי זהו, רבותי, רק קומוניזם של דלות *), שקפיטליזם תרבותי טוב הימנו.

„באיזה אופן החלו לסדר פה את הסוציאליזם? לא בדרכי מל־חמה בקפיטל, אלא ע״י סידור חנויות קטנות של קואופרטיבים, ה־מתחרים בחנויות אחרות. כל האידאולוגיה של ההסתדרות בנוייה על

---

*) בלשונו העסיסית באידיש: דלות (דאלעס) קאמוניזם.

התחרות בקבלנות של הרכושני. העבודה הפרופסיונלית (האיגוד־מקצועית — מ.ו.) הוזנחה לגמרי. התחרות מעמדות במקום מלחמה מעמדית. עבודה לאומית במקום בינלאומית. אם זהו ,הלב' שהזכרת, חבר בן־גוריון, הרי הדם הנוזל בלב זה הוא כחול ולא אדום".

ובהמשך דבריו העמיד את השאלה העקרונית:

„האם אנו מתנגדים לקואופרציה ולקבוצות? לא. אנו נלחמים נגד הפרזאולוגיה שלכם ונגד האוטופיה שזהו סוציאליזם".

ולהלן:

„אין בנין לאומי. יש בנין מעמדי. כל מעמד בונה לו לעצמו".

בן־גוריון הופיע בנאום שיטנה נגד פרקצית הפועלים ואמר, (לפי הפרוטוקול):

„צריך לשים קץ לדבר. צריך לאחוז בכל האמצעים שאלמנטים פרובוקטיביים כאלה לא ימצאו בתוכנו... לאנשים כאלה אין מקום בהסתדרותנו".

התפרצותו של בן־גוריון זכתה לתגובה חריפה מפי י. יצחקי מפועלי־ציון שמאל. הוא טען, כי בן־גוריון רגיל להעליל גם עליהם, וסיים:

„אם הח' בן־גוריון יכול להאשים אותנו בפרובוקציה, אני אומר לו שהוא בעצמו פרובוקטור וניבזה".

קם רעש עצום. הפסיקו את הנואם. אז קם י. שפרינצק ואמר, ש„יש מקום להעיר לבן־גוריון. הפולמוס הזה רק מבצר את הפרקציה ונותן מקום לעלילות ועושה אותם ל,קדושים'. ,פרובוקטורים'? — לא זו המלה. כולנו נתחנך רע על־ידי היסטריקות".

כפי שאתם רואים אין כמעט כל חדש מתחת השמש. כלום אין זה מזכיר לכם סצנות דומות בשנים אלו בכנסת, בוועידת ההסתדרות? אותן היסטרי־קות אנטי־קומוניסטיות של שוביניסטים שאינם מסוגלים לשמוע דעה אח־רת, דעת ההגיון, השלום, אחוות־העמים והקידמה. ואותו ויכוח בקרב החו־גים השליטים על הנושא: למי עוזרות ההיסטריקות האנטי־קומוניסטיות...

על דרך המארכסיזם-לניניזם

מאורע חשוב בתולדות המפלגה היתה הוועידה ה־5, שהתקיימה ביולי 1923. בוועידה ה־5 הופיע בנאום גם חבר ערבי, זו הפעם הראשונה.

הוועידה ה־5 של המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית עלתה על דרך המלך של גיבוש אידאולוגיה מארכסיסטית־לנינית וקביעת עמדה נכונה לגבי

התנועה הלאומית הערבית האנטי־אימפריאליסטית ולגבי הציונות.

החלטות הוועידה ה־5 אומרות:

„בתנועה הלאומית הערבית אנו רואים אחד הגורמים העיקריים הנלחמים באימפריאליזם הבריטי. לפיכך הננו חושבים לחובתנו לעשות הכל כדי לתמוך בתנועה הזאת, במידה שהיא נלחמת באימפריאליזם".

ולגבי הציונות:

„הציונות היא תנועה, בה מתגשמות השאיפות של הבורגנות היהודית...

„מבחינה מדינית התייצבה הציונות בחזית אחת עם האימפריאליזם הבריטי, בקושרה את גורלה עם הכובשים האימפריאליסטיים".

בסיכום ההחלטה נאמר:

„בציונות, בתור שליחה של האימפריאליזם הבריטי צריך להיאבק ע"י עבודת הסברה בין הפועלים היהודים, ובייחוד צריך לכוון את המאבק נגד ,הציונות הפרולטרית', הנישאת ע"י הימניים (אחדות העבודה), מרכז (ס"ד), שמאליים (יק"פ *) וכל האחראים אשר עוד יקומו".

כפי שידוע לכולנו, קמו גם אחר־כך קבוצות נאציונליסטיות, כמו „הקומוניסטים העברים" ועכשיו קמ"ס. הוועידה ה־5 ראתה את הנולד. ואנו למדים, כי היו דברים מעולם.

המאבק של השלטון האימפריאליסטי ושל המנהיגים הציוניים נגד ה־קומוניסטים, החריף. ב־28 באפריל 1924 החליטה מועצת ההסתדרות בישיבתה בירושלים, להוציא את „פרקצית הפועלים" הקומוניסטית מההסתדרות. ההחלטה משמיצה את הקומוניסטים ומסיימת:

„המועצה מחליטה על ביטולה של פרקצית הפועלים על כל גילגוליה וכיווניה השונים. שום רשימה של פרקצית הפועלים וכל אלה שימשיכו בפעולותיה לא תקובל בתור רשימת בחירה לוועידת ההסתדרות ולמוסדותיה".

ההחלטה נשארה בתוקף במשך 20 שנה, ובוטלה אחרי מאבק עקשני רק בשנת 1944.

בראשית שנות העשרים התנהל משא־ומתן עם האינטרנציונל הקומוניסטי בדבר הצטרפות המפלגה הקומוניסטית בארץ אליו. בפברואר 1924 נתקבלה המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית לקומינטרן.

---

*) יידישע קאמוניסטישע פארטיי (מפלגה קומוניסטית יהודית).

מאז ועד עתה

תמה תקופת אי־הבהירות הרעיונית. אין זאת אומרת שלאחר מכן לא היו למפלגה מאבקים קשים, חיצוניים ופנימיים. התככים של השלטון המנ־דטורי הבריטי, הלחץ של הציונות, השפעה נציונליסטית ערבית, — הביאו לא פעם לסטיות נציונליסטיות יהודיות וערביות במפלגה, למצב של משברים ופילוגים. אך תמיד התגברה מפלגתנו על הסטיות ועל המשברים ורשמה בתולדותיה, למרות שגיאות וחולשות בזמנים שונים, דפים מזהירים במאבק נגד האימפריאליזם ובעד העצמאות הלאומית, נגד איבה בין העמים ובעד אחוות־עמים יהודית־ערבית, נגד ההסתה האנטי־סובייטית ובעד ידידות עם ברית־המועצות, נגד בעלי־ההון ובעלי־האחוזות ובעד האינטרסים של העמ־לים בעיר ובכפר, נגד המלחמה ובעד השלום. המפלגה פעלה בהתמדה להחדרת רעיונות הסוציאליזם המדעי בקרב העמלים בארץ.

אחוות־עמים יהודית־ערבית, ובמיוחד אחוות־עמלים יהודית־ערבית — סיסמאות אלה היו חרותות על דגלה של מפלגתנו והיא הגנה עליהן בכל התנאים, בכל הסערות.

בתולדות הארץ הזאת היינו עדים למאבקים משותפים מרשימים של עמלים יהודיים וערביים. בשנות הארבעים, למשל, הפגינו יחדיו בחוצות יפו—תל־אביב אלפי פועלי המחנות הצבאיים הבריטיים, יהודים וערבים, בתביעות מעמדיות משותפות מהשלטונות הבריטיים. מפלגתנו, הקומוניסטים היהודיים והערביים, מילאו תפקיד חשוב בכל המאבקים המשותפים של העמלים היהודיים והערביים בארץ הזאת.

המפלגה הקומוניסטית קשרה את המאבק האנטי־אימפריאליסטי בארץ עם המאבק הכללי לקידמה ולסוציאליזם, ראתה בברית־המועצות את מבצר השלום, חופש העמים והסוציאליזם בעולם כולו, היתה סולידרית עם כל תנועות השחרור הלאומי והסוציאלי בעולם.

נדגים את מסורתה המהפכנית של מפלגתנו, את אומץ־הלב ומסירות־הנפש של חבריה בפרק אחד מתולדותיה, במשפט ההסתדרותי שנערך בנס־ציונה בחודשים מארס־אפריל 1932. בנס־ציונה התנגד רוב ציבור הפועלים היהודי ל„כיבוש העבודה" ולנישול הפועלים הערביים מעבודתם. חברי מפלגתנו ופועלים בלתי־מפלגתיים הגנו על זכותם של הפועלים הערביים. בגלל „פשע" זה הושבו הם על ספסל הנאשמים במשפט הסתדרותי, כש־בתור קטגור משמש ד. בן־גוריון.

החבר־הסנגור אמר בנאומו בין השאר:

„מלחמת פועלים, המציגה לה למטרה את גירוש הפועל הערבי

מהמושבה באשר הוא פועל ערבי היא מלחמה שפלה, מעשה פלילי, המתנקש בקודש הקודשים של כל פועל ישר וסתם כל אחד, אשר לא נתפס לשוביניות לאומית ואיבה גזעית. זה הוא מין פאשיזם, אשר מחובת כל פועל להילחם בו..." "כיבוש העבודה וכיבוש הקרקע לא רק שהם מורידים את רמת השכר, אלא שעלולים הם לגרום לידי תשובת־דמים, שבעד כיבוש העבודה וכיבוש הקרקע עלול הפועל היהודי לשלם במחיר חייו..."

ולהלן:

"ודעו לכם, חברים, שבן־גוריון וחבריו הם הכורים תהום בין העובדים הערבים ובין העובדים היהודים, הם המלבים את אש השנאה הלאומית כאן בארץ והם בין הנושאים בעוון תגרות־הדמים הלאומיות בארץ הזאת. לא הנאשמים, אשר נלחמו לסולידאריות בינלאומית, אשר הטיפו לשלום־אחים בין העובדים היהודיים והערביים, לא הם המסיתים, אלא אתם, מנהיגי ההסתדרות, האידיאולוגים של כיבוש הקרקע והעבודה, ידכם אתם בפרעות".

("האור", מס' 15—16, 28.4.1932).

ועוד אמר הסנגור:

"צדקו החברים הללו. הם מילאו את חובתם הפרולטארית ביושר־לב כיאות לפועל, החרד לגורל אחיו העובדים. ולא על ספסל הנאש־מים מקומם של החברים הללו. כבוד ויקר ללוחמים הפרולטאריים הללו, אשר היה בהם האומץ לצאת ביד רמה נגד הרוב המכריע של הפועלים היהודיים, השוקעים עוד עד הצוואר ביוון השוביניות הלאו־מית. כבוד ויקר לפועלים, אשר העיזו להניף בתוך אטמוספירה של בגידה מעמדית, שנאה לאומית ואיבה גזעית את דגל הסולידאריות הבינלאומית של המוני העובדים. ומובטחני, שהפועל בארץ, אם לא כיום, אזי בעתיד הקרוב יידע להעריך את מעשי הגבורה של הפועלים הללו".

חברים! כלום אפשר שלא להתרגש לשמע דברים אלה. הלא אנו ממ־שיכים היום בתנאי מדינת ישראל במאבק על אותם עקרונות מקודשים של מעמד הפועלים, מול תוקפנות אימפריאליסטית ושוביניות ציונית גז־עניות. אנו, כחברינו בעבר, מגינים בכך על האינטרסים האמיתיים של העמ־לים היהודיים והערביים כאחד.

בסיום דבריו אמר הסנגור:

"חובה קדושה היא לפועל בעל ההכרה לקרוע את המסכה מעל פני כל השותפים הללו, אשר חברו יחד בכדי להפריד בין הפועל

היהודי והפועל הערבי. חובה קדושה היא לפועל היהודי בעל ההכרה להוכיח לפלח שאין חלקו בין אלה הכובשים את הקרקע שלו, להוכיח לפועל הערבי שאין חלקו בין אלה, הכובשים את עבודתו. לגלות את האמת, לגלות את המציאות כמות שהיא, בלי כחל ושרק, רק בתנאי כזה אפשר יהיה להוציא את הפועל היהודי מיוון השוביניות, להתיר את הפועל הערבי מרשת הריאקציה הפיאודאלית ולחברם יחד ב־ברית־אחים מוצקת אשר תשחרר את שניהם".

כזאת היתה מפלגתנו. כזאת היא היום. כאז כן היום דחינו את כל אלה, אשר רצו להוריד את מפלגתנו מדרך־המלך של אחוות־עמלים יהודית־ערבית, מהמאבק נגד האימפריאליזם, הציונות והריאקציה ברחוב הערבי. בכך הגינונו והננו מגינים על האינטרסים האמיתיים של היהודים והערבים כאחד.

הפיכת הארץ לדו-לאומית

תולדות הארץ במרבית שנות השלטון המנדטורי הבריטי הן תולדות מאבקה של התנועה הלאומית הערבית נגד השלטון הזר ונגד משענותיו הסוציאליות והפוליטיות. המוני־העם הערבי לחמו בגבורה נגד השלטון הקולוניאלי המדכא, לעצמאות לאומית. האימפריאליזם הבריטי, בעזרת משענתו העיקרית, הציונות ובעזרת המשענת של חוגים ערביים פאודליים ריאקציוניים, הצליח להביא מדי פעם לפעם להתנקשויות דמים בין ערבים ויהודים, דבר שהביא נזק חמור למאבק האנטי־אימפריאליסטי בארץ והפיח איבה בין שני העמים.

מלחמת העולם השניה החישה תהליכים ותמורות בארץ, שהפכו את פלשתינה לארץ דו־לאומית. התהוותה אומה יהודית בצד האומה הערבית הפלשתינאית.

אחרי מלחמת העולם הראשונה היה בארץ ישוב יהודי קטן מאוד. זרמי ההגירה היהודיים מאירופה לא היו מכוונים לפלשתינה דווקא, למרות הצה־רת בלפור והתעמולה הציונית. עד עלייתו של היטלר לשלטון בגרמניה, היו אלפים בודדים של יהודים באים לארץ. ובשנים מסויימות (כמו 1927), היה מספר העוזבים את הארץ גדול יותר ממספר הבאים.

ב־1922 היוותה האוכלוסיה היהודית בארץ 13%. עוד ב־1931 היה אחוז התושבים היהודיים בארץ 18 בלבד. עם עלייתם של הנאצים לשלטון בגרמניה, גברו זרמי ההגירה לארץ. אולם, גם אחרי עלייתו של היטלר לשלטון בגרמניה, זרם ההגירה העיקרי לא היה מכוון לפלשתינה.

הבעייה היא בזאת, שהמוני המהגרים היהודיים שהגיעו לארה״ב, או לארצות אחרות, הגיעו לארצות רחבות ידיים, בעלות אוכלוסיה גדולה, או שהגיעו לשם יחד עם זרמי הגירה המוניים של עמים אחרים. גם כאשר מנו מיליונים, נשארו הם מיעוטים לאומיים בתוך אותן הארצות.

אחרים היו התנאים בפלשתינה בימי השלטון המנדטורי הבריטי. כאן הארץ היתה בלתי־מפותחת, בעלת אוכלוסיה ערבית לא־גדולה. האוכלוסיה היהודית מבחינה אבסולוטית נשארה קטנה. אף בזמן הקמתה של מדינת ישראל ב־1948, לא מנתה יותר מ־650 אלף נפש. אולם, בתנאים המיוחדים של פלשתינה היוותה אוכלוסיה קטנה זו שליש מכלל האוכלוסיה בארץ ועמדה במרכז ההתפתחות הקפיטליסטית התעשייתית, במרכז ההתפתחות של הבורגנות, מזה, ושל הפרולטריון התעשייתי, מזה. כל זה ביחד הביא להפיכת הארץ מחד־לאומית לדו־לאומית, להתהוותה של אומה יהודית לצד האומה הערבית בפלשתינה.

מפלגתנו הקומוניסטית, נאמנה לעקרונות הלניניים בשאלה הלאומית, יישמה אותם לתנאים החדשים שהתהוו בארץ, עם הפיכתה לארץ בעלת שני עמים. בהתאם לכך קבעה המפלגה פרוגרמה חדשה בשאלה הלאומית. היא תבעה, כמקודם, את שחרורה של הארץ מעול השלטון האימפריאליסטי הזר והעלתה, בתנאים החדשים, את התביעה של הכרה בזכויות הלאומיות של שני עמי הארץ. מפלגתנו תמכה בביצוע החלטת עצרת האו״ם מ־29 בנובמבר 1947, בדבר ביטול המנדט הבריטי, הוצאת הצבא הבריטי מהארץ והקמתן של שתי מדינות עצמאיות ודמוקרטיות בא״י, יהודית וערבית, בהתאם לזכות ההגדרה העצמית של האומות.

הנצחון על הפאשיזם הגרמני, גידול השפעתה של ברית־המועצות, התהוותה של מערכת סוציאליסטית עולמית, החלשתה של המערכת הקפיטליסטית העולמית, התמוטטות המערכת הקולוניאלית של האימפריאליזם, התגברות מאבק העמים לשחרור לאומי בעולם ובאזורנו — כל אלה הביאו להחלשתן של עמדות האימפריאליזם הבריטי גם בארץ, בה גברה תביעתם של ההמונים היהודיים והערביים לביטול המנדט הבריטי ולעצמאות לאומית. בנסיבות שהתהוו בארץ אחרי 30 שנות שלטון האימפריאליזם הבריטי, שהשתמש עד תום במדיניות „הפרד ומשול" והפחת איבה בין העמים, החליטה העצרת של האו״ם על הקמתן של שתי מדינות עצמאיות כפתרון ריאלי יחידי. בהתאם להחלטת העצרת הוקמה מדינת ישראל. לעומת זאת לא מומשה זכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולעצמאות לאומית ורוב בניו הפכו לפליטים.

אנו, הקומוניסטים היהודיים והערביים, תמכנו בהחלטת עצרת האו״ם

ובהתאם לכך תמכנו בהקמתה של מדינת ישראל, ובהקמת מדינה ערבית פלשתינאית.

מפלגתנו הקומוניסטית תמכה במלחמת העצמאות של מדינת ישראל, אשר האימפריאליזם הבריטי ועושי דברו כפוה, ובאותו זמן התנגדנו למגמות ההתפשטות הציוניות שהיו מכוונות לחסל את זכויותיו של העם הערבי הפלשתינאי.

הקומוניסטים הערביים עמדו בקרב הציבור הערבי בפני קשיים גדולים בהסברת תמיכתם בהחלטת עצרת האו"ם ובמאבקם לביצועה.

עמדה אינטרנציונליסטית זו היתה לא רק לטובת זכותו של העם היהודי בארץ לעצמאות ממלכתית, אלא באותו זמן עצמו לטובת האינטרסים הלאומיים האמיתיים של העם הערבי הפלשתינאי, אשר ביצועה המלא של החלטת עצרת האו"ם היה מאפשר לו לממש את זכותו להגדרה עצמית.

מתנגדי קיומה של מדינת ישראל מסתמכים על אופן התהוותה וקובעים כי זהו עוול לעם הערבי הפלשתינאי, כי יש להחזיר את גלגל ההיסטוריה אחורנית.

גישה זאת איננה נכונה ומביאה נזק למאבקו הצודק של העם הערבי הפלשתינאי למען זכויותיו הלאומיות הצודקות. האומה הישראלית המתהווה היא עובדה קיימת. ומכאן זכותה להגדרה עצמית ולעצמאות ממלכתית.

אין לזהות את עם ישראל עם ממשלת ישראל. אין לזהות את עם ישראל עם הציונות. הבעייה היא איזו תהיה מדינת ישראל? האם תהיה מדינה פרו־אימפריאליסטית, בה שולטים מונופולים אמריקאיים, מדינה תוקפנית, השוללת את זכויותיו הלאומיות החוקיות של העם הערבי הפלשתינאי, השואפת להתפשטות טריטוריאלית ולסיפוחים, — כפי שהיא כיום — או מדינה עצמאית באמת, אנטי־אימפריאליסטית, שוחרת־שלום, אח וידיד לעם הערבי הפלשתינאי ולכל המזרח הערבי? זאת השאלה המכרעת, המחייבת תשובה נכונה וריאלית.

הציונות כאידאולוגיה ריאקציונית של הבורגנות היהודית הפרו־אימפריאליסטית וכפרטיקה גזענית באזורנו נגד העמים הערביים, היא באותו זמן עצמו אסון לאומי לעם ישראל, מונעת את השתחררותו הלאומית מההשתעבדות הכלכלית והפוליטית למונופולים הזרים ולמעצמות האימפריאליסטיות.

שחרור ישראל מההשתעבדות לאימפריאליזם, מהמדיניות הציונית, הוא אינטרס לאומי ישראלי ובאותו זמן עצמו אינטרס של העמים הערביים ושל כל כוחות הקידמה והשלום בעולם.

מאבקנו נגד מדיניות הדיכוי והאפלייה הלאומית של האוכלוסיה הערבית

בישראל, המנוהלת על־ידי החוגים השליטים, מאבקנו לביטול הממשל הצבאי, נגד נישול הפלחים הערביים מאדמתם ולמען שוויון־זכויות מלא; מאבקנו למען פתרון פוליטי צודק של הסיכסוך הישראלי־ערבי על בסיס ההכרה ההדדית בזכויות הלאומיות של שני העמים בארצנו — מהווה תרומה היסטורית לעניין אחוות־העמים היהודית־ערבית, תרומה היסטורית לכינון יחסי־שלום בין ישראל והארצות הערביות.

הציונות בארץ פעלה תמיד לפי הכלל „מה שרע לערבים — טוב ליהודים". ואילו אנו, הקומוניסטים, אומרים: „עם המשעבד עם שני אינו יכול להיות חופשי".

הציונות בארץ פעלה תמיד לפי העיקרון: „עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים". ואילו אנו אומרים: „עם העמים הערביים נגד האימ־פריאליזם".

ברית־המועצות והמדינות הסוציאליסטיות האחרות הטילו את מלוא משקלן המדיני לצד ביטול השלטון הקולוניאלי הבריטי והבטחת הזכות להגדרה עצמית ולעצמאות ממלכתית של שני עמי א"י. ברית־המועצות תמכה בהקמתה של מדינת ישראל ובאותו זמן תמכה בזכותו הלאומית של העם הערבי הפלשתינאי לעצמאות ממלכתית. ברה"מ ב־1948 לא היתה „נגד הערבים", כשם שהיא עכשיו אינה „נגד היהודים". ברה"מ תומכת בזכותם של כל העמים להגדרה עצמית ולעצמאות לאומית, אך מתנגדת להשתלטותו של עם אחד על משנהו.

אין לערבב את התמיכה בזכות קיומה של מדינת ישראל עם התמיכה בציונות. נהפוך הוא, האינטרסים של ישראל תובעים מאבק נגד הציונות ואפוטרופסיה האימפריאליסטיים — המונעים יחסים תקינים בין ישראל לבין העמים הערביים בקרבם היא שוכנת.

הציונות בימינו כמות-שהיא

שאיפות ההתפשטות של ממשלת ישראל וההנהגה הציונית, בריתן עם המעצמות האימפריאליסטיות, ובמיוחד עם האימפריאליזם האמריקאי, — תכליתן לחסל את זכויותיו של העם הערבי הפלשתינאי ולהפיל את המש־טרים האנטי־אימפריאליסטיים במצרים, בסוריה ובארצות הערביות האחרות. מדיניותה זו מהווה סכנה גדולה קודם־כל לישראל עצמה כמדינה מזרח־תיכונית. המשך הכיבוש של השטחים הערביים במצרים, ירדן וסוריה,

שנכבשו במלחמת־יוני, עלולים להביא למלחמה כללית באזורנו ולסכן את שלום העולם.

שר הבטחון, משה דיין, הגדיר את המדיניות הציונית כמדיניות של הרחבת גבולות בלתי־פוסקת, בעזרתן של מעצמות אימפריאליסטיות.

ב־28.5.1968, בראיון ל„גלי צה״ל״, אמר:

„לפי דעתי עדיף כל משטר הקשור במדיניות המערב על משטר הקשור עם ברית־המועצות. אני מדבר, כמובן, מבחינתה של ישראל״.

ואנו מוסיפים: מבחינתה של ישראל הרשמית. הבחינה, האינטרס של עם ישראל — הם אחרים לגמרי.

למטרה זו, איפוא, של הבטחת המשטרים הפרו־אימפריאליסטיים והפלת משטרים „הקשורים עם ברית־המועצות״, נהרגים ונפצעים יום־יום בחורינו, הופכות נשים לאלמנות, הופכים אבות ואמהות להורים שכולים, הופכים ילדים ליתומים.

למטרה זו ולמטרה נוספת:

„האמונה בעשיית מפה חדשה למדינת ישראל. על זה נהרגים״.

(„דבר״, 19.8.69)

מ. דיין מסביר את התיאוריה הציונית:

„במאה השנים מאז הוחל בשיבת ציון החדשה, פועלת תחייתו של העם בשני תהליכים — התנחלות והרחבת גבולות...״ „אל יימצא יהודי שיגיד סוף פסוק, אנו מתקרבים לסוף הדרך. זהו תהליך שיימשך״.

(„למרחב״, 7.7.1968)

הרחבת גבולות תימשך... על החרב נחיה לנצח... — זו הבשורה. בשליש האחרון של המאה ה־20, ביחס־הכוחות המתפתח באזורנו, ביחס־הכוחות בעולם — מדיניות ציונית זו היא סכנה לעצם קיומה של מדינת ישראל. היא באה על ביטוייה במדיניות האכזרית בשטחים הכבושים, בחבלה בכל נסיון של ברה״מ ומדינות שוחרות־שלום אחרות להביא לכינון שלום קבע באזורנו, לטובתם של כל העמים והמדינות, וישראל בכלל זה. לכן היא מעוררת זעם מוצדק בקרב האנשים בעלי האחריות הלאומית בישראל, בכל העולם הערבי, בקרב כל העמים שוחרי השלום.

המדיניות הציונית של ממשלת ישראל היא מדיניות גזענית, שאינה שונה במאומה מהמדיניות הגזענית שמשטרים ריאקציוניים נקטו בה לגבי יהודים, כושים ובני עמים אחרים. אף העסקנים הציוניים אינם מתעלמים מכך, אך ביוצאם מנקודת־מוצא לאומנית של „העם שלי מעל לכל״ — מצדיקים הם גזענות, אם הדבר נחוץ לפי דעתם לטובת „העם שלי״. תוך

כדי כך מזהים הם, ללא כל הצדקה, את המטרות הציוניות עם האינטרסים של ישראל והעם היהודי.

והרי דברי ציוני כשר על הציונות, דברים שנכתבו בישראל ב־1970:

„התועלת הלאומית שבגללה אני מצדיק את הכפייה שבהתגיירות נובעת מהכרתי שבניין המדינה היהודית אינו שלם. ועד שלא יושלם, איני רואה לנו דרך אחרת מזו של גזענות. מי שמכיר בצדקה הלאומי של ישראל יודע, כי צדק זה נעשה על חשבון עוול גזעי. היהודים לקחו אדמות של בני עם אחר. אחר־כך רכשה קרן קיימת לישראל את רוב רובן של אדמות ישראל מידי הממשלה ורשות הפיתוח ועשתה אותן קניין של העם היהודי. רוב אדמות ישראל שייכות לעם היהודי. חוק השבות הוא חוק העדפה ליהודים על פני בני עמים אחרים. בקצרה, בנין מדינת ישראל נעשה על־יסוד ההלכה מיהו יהודי.

„אם אני מערער על יסוד זה, אני עשוי לערער את הבניין ממסדו. שכן באיזה צדק אני מסכים שליהודי מבוסטון יינתן להתיישב ביפו באותה עת שאיני מסכים שתושב יפו, שמשפחתו התגוררה בה דורות רבים, לא יורשה לשוב אליה ממחנה הפליטים, בו הוא גר כעת ברצועת עזה או ביהודה ושומרון? באיזה צדק ולפי איזה זכות אני מסכים שקרקעות באזור הבשור יינתנו עתה לעולים חדשים מצרפת, ולא לבני האכרים שעיבדו אדמות אלה, או את האדמות בסביבתן במשך דורות רבים?"

שאלות אלו מציג העתונאי שבתי טבת, ב„הארץ" מיום 3.2.1970 ועונה, כי האינטרס הציוני שנראה לו צודק מבחינה לאומית־יהודית, מצדיק כל זאת. והוא ממשיך בדברים המאפיינים כל־כך את הציונות:

„אם איני מסכים עתה שההלכה היא שקבעה מיהו יהודי שלגביו נעשה צדק, הרי מוצא אני עצמי לפתע כמי שפשע כל חייו, שהיגלה עובדי אדמה ויושבי ערים על לא עוול בכפם"...

והסיום: „אני דוחה את הגזענות. אני מתעב אותה. ועם זאת איני רואה לפני שום דרך אחרת לסיכום המפעל הציוני שעיקרו היה עשיית צדק לעם היהודי".

ובכן: לציונות אין דרך אחרת אלא דרך הגזענות. בדרך של גזענות רוצים לעשות כאילו צדק לעם היהודי. אולם במה שונה גזענות זו מגזענות אחרת? כלום לא אמרו הגזענים למיניהם, כי בדרך הגזענות הם רוצים לעשות צדק לעמם הנבחר? כלום אינם אומרים הגזענים בדרום־אפריקה וברודזיה, כי הם עושים צדק לגזע הלבן ול„עולם החופשי", החופשי ממצפון ומצדק?

האלטרנטיבה לישראל

אנו הקומוניסטים מציעים לעם ישראל לפנות עורף לגזענות הציונית, הנשענת על מעצמות אימפריאליסטיות, אשר מבחינה היסטורית אין להן עתיד.

אנו מציעים לעם ישראל דרך אחרת, חדשה, אשר תשים קץ לסיוט המלחמות ותבטיח את ישראל כמדינה מוכרת במשפחת עמי אזורנו. אנו מציעים דרך פטריוטית של ידידות בין העמים, של צדק לכל העמים, של שלום ואי־תלות, של קידמה חברתית, של עתיד סוציאליסטי.

ביום חג היובל של מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית פונים אנו למעמד הפועלים, לכלל העמלים בישראל, בעיר ובכפר, לאינטליגנציה היוצרת והעובדת, לנוער, לנשים ולכל עם ישראל ומזהירים:

המשך המדיניות הקיימת עלולה להביא לשואה לאומית.

המדיניות הציונית של ממשלת ישראל כשם שאין בה צדק, אין בה ריאליזם. היא בנויה כל־כולה על החוט הדק המחבר את ישראל עם האימפריאליזם האמריקאי, השנוא על העמים. חוט זה עשוי להינתק או להיות מנותק. רק לאומנים חשוכי־מרפא והרפתקנים ללא־מעצור יכולים להפקיר את גורלה של מדינת ישראל לשבט ולחסד של ספקי מטוסי הפנטום האמריקאיים.

יש דרך אחרת לישראל. יש אלטרנטיבה למדיניות השלטת. מפלגתנו הקומוניסטית מציעה אלטרנטיבה זו לעם ישראל. הגשמת האלטרנטיבה המוצעת על־ידינו תהפוך את מדינת ישראל למדינה שוחרת־שלום, בלתי־תלויה במעצמות אימפריאליסטיות, דמוקרטית, בית ומולדת לעם העובד.

אנו חוגגים את יום השנה ה־50 לייסוד מפלגתנו הקומוניסטית בתנאים של שפיכות־דמים, של מלחמה הנמשכת כבר השנה השלישית; בתנאים של השתוללות שובינית והיסטריה מלחמתית, של הסתה אנטי־סובייטית ואנטי־קומוניסטית פרועה, בתנאים של הסתערות השלטונות על החרויות הדמוקרטיות ועל שכרם ותנאי עבודתם של העמלים.

במדינת ישראל שולטת עכשיו „ממשלת ליכוד לאומי", שהיא הממשלה השובינית ביותר והתוקפנית ביותר, האנטי־פועלית והאנטי־עממית ביותר שהיתה לישראל. להיאבק נגד מדיניות הממשלה פירושו — להיאבק להצלת ישראל, לשלום, לאי־תלות, לדמוקרטיה, לאחוות־עמים, להגנה על ענייני העמלים.

בטחון ישראל ייכון רק על שלום עם העמים הערביים. ושלום יכול לקום רק על בסיס של צדק לכל העמים. ביצועה המלא של החלטת מועצת

הבטחון מה־22 בנובמבר 1967 ייצור מצב של שלום יציב וצודק. שלום זה יהיה מושתת על נסיגה מכל השטחים שנכבשו ביוני 1967, על הכרה בזכות קיומן של כל המדינות באזורנו, לרבות ישראל, בגבולות מוכרים ובטוחים, על הבטחת זכות הפליטים הערביים לבחור בין שיבה למולדתם לבין פיצויים ועל הבטחת חופש שייט לישראל בטיראן ובסואץ.

למען שלום כזה, אשר יוציא אחת ולתמיד את המלחמה מתחום היחסים הישראליים־ערביים, לוחמות יד ביד מפלגתנו והמפלגות הקומוניסטיות־האחיות של הארצות הערביות.

מדינות ערביות כמצרים, ירדן ולבנון, מוכנות לשלום־קבע עם ישראל על־יסוד ביצוע החלטת מועצת הבטחון.

מי שמתנגד לביצועה — אחראי להמשך שפיכות־הדמים, להפקרת חיי הנוער שלנו, להשנאת ישראל בעולם.

אנו קוראים לכל שוחרי השלום בישראל, ללא הבדל השקפה פוליטית והשתייכות מפלגתית, ללכד את הכוחות ולהגביר את המאבק למען ביצועה של החלטת מועצת הבטחון.

בל נחמיץ את ההזדמנות ההיסטורית לכינון שלום יציב וצודק בין ישראל לבין המדינות הערביות.

ועידתנו ה־16 שהתקיימה בתחילת שנת 1969, הכריזה:

„המפלגה הקומוניסטית מוכנה לשתף פעולה עם מפלגות אחרות, עם חוגי ציבור ועם אישי ציבור, מעל להבדלי השקפה על אופייה של מלחמת יוני 1967... המפלגה הקומוניסטית תפעל למען הקמת חזית מאוחדת של כל הכוחות המוכנים לפעול למען מניעת מלחמה, להפסקת פעולות הדיכוי בשטחים הכבושים, לביצוע החלטת מועצת הבטחון, להגנה על החרויות הדמוקרטיות ועל זכויות העמלים, או למען אחת מן המטרות הללו".

נסיון 50 שנה

נסיון 50 השנים מוכיח, כי מפלגתנו הקומוניסטית היא המפלגה של הפועלים והמוני העמלים בארץ הזאת, המבטאת את האינטרסים היומיומיים וההיסטוריים שלהם.

נסיון 50 השנים מוכיח, כי מפלגתנו הקומוניסטית היא מפלגת השלום ואחוות־העמים היהודית־ערבית, המבטאת נאמנה את האינטרסים הלאומיים האמיתיים של שני העמים בארצנו.

נסיון 50 השנים מוכיח, כי כוחה של מפלגתנו באחדות הרעיונית־פוליטית והארגונית של הקומוניסטים היהודיים והערביים, עליה נשמור כעל בבת־עינינו.

נסיון 50 השנים מוכיח, כי האימפריאליזם הוא האוייב הראשי של העמים, המוכן בכל עת, למען האינטרסים האנוכיים שלו, להטביע את היהודים והערבים כאחד בים של דם ודמעות.

נסיון 50 השנים מוכיח, כי האידאולוגיה והפרקטיקה הציוניות נוגדות את האינטרסים של העמלים, את האינטרסים הלאומיים של עם ישראל ומסכנות את מדינת ישראל.

נסיון 50 השנים מוכיח, כי תופעות של שוביניזם בתנועה הלאומית הערבית מביאות נזק לעם הערבי הפלשתינאי ולמאבקו הצודק למען זכויותיו הלאומיות.

נסיון 50 השנים מוכיח, כי ברית־המועצות היא ידידת כל העמים שוחרי השלום והחרות, כי ידידות עם ברית־המועצות היא צורך חיוני לעמים, צורך חיוני שבעתיים היום לעם ישראל.

חברים,

בדגל המארכסיזם־לניניזם, בדגל האינטרנציונליזם הפרולטרי, בשם האינטרסים של העמלים, בשם אחוות־העמים היהודית־ערבית, בשם השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה והסוציאליזם — הבה נבצר את מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית, הבה נגביר את המאבק למען מטרותינו הנעלות. ברוח זאת נציין בקרוב את יום הולדתו ה־100 של ו. אי. לנין.

יחי יום השנה ה־50 לייסוד מפלגתנו הקומוניסטית!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

יחי השלום!

יחי הקומוניזם!

לאור המופת של ותיקי המפלגה

ברכת ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי

הביא יורם גוז'נסקי, מזכיר התנועה

חברים ואורחים יקרים,

הוועד המרכזי של ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי, בשם כל חברי תנועתנו ואוהדיה, מברך בברכה לוהטת את המפלגה הקומוניסטית הישראלית, את הוועד המרכזי שלה, ואת כל חבריה ואוהדיה לרגל יובל ה־50 לייסודה.

תאריך זה הינו מאורע רב־חשיבות בחיי הנוער המתקדם בישראל, יהודי כערבי.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, מורתנו ומדריכתנו, עברה במשך

יובל שנים תקופות שונות וגברה על קשיים רבים. דרכה עד הלום לא היתה סוגה בשושנים, אך דרך זו הינה דרך האור היחידה, בה הלך, הולך וחייב ללכת בארצנו כל אדם, שמנחה אותו הדאגה לעתידו המאושר של עמנו. ביובל שנותיה — ועד עצם היום הזה — ידעה מפלגתנו רדיפות מסוגים שונים: מאסרים, רצח מנהיגים ופעילים, הגליית אלפי חברים מהארץ ובתוכה — התנפלויות בריוניות, הסתה, השמצה, מעצרים מנהליים וצווי־ריתוק. אך כל אלה לא יכלו לה!

המפלגה, במדיניותה האינטרנציונליסטית והפטריוטית כאחד, השכילה בכל הזמנים לחשוף ולהוקיע את המדיניות הריאקציונית, האנטי־פועלית, האנטי־לאומית, המשרתת אינטרסים אימפריאליסטיים זרים; לנהל נגדה מאבק, ולהצביע על הדרך המבטאת נאמנה את האינטרסים האמיתיים של שני העמים־האחים. מפלגתנו נאבקת למען ישראל אחרת, בה יהיו לנחלת העבר שפיכות־הדמים, הדיכוי הלאומי, האבטלה, היעדר תנאים להתפתחותו הכל־צדדית של הנוער; ולמען ישראל סוציאליסטית. בכך משקפת המפלגה את מיטב מאווייו של הנוער ומדריכה אותו להגשמתם.

ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי גאה ומאושרת, על כי במשך עשרות שנים ניצבת היא שכם אל שכם עם חברינו הבוגרים במפלגה ובהדרכתם בכל המערכות ובכל הקשיים. גאים אנו, על כי רבים מחברי המפלגה ואף ממנהיגיה היו חניכי ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי ומנהיגיה בתקופות השונות. כבוד הוא לנו להיות משמרת צעירה למפלגה הרואית זו.

חברי ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי לומדים בצמאון את תולדות מפלגתנו, שומעים על עברה ודרכי מאבקה. הזמנת חברי מפלגה ותיקים, כדי שיתהלקו בנסיונם עם חברי בנק"י ברחבי הארץ, הפכה למסורת בתנועתנו. יודעים אנו, כי להיסטוריה המפוארת של המפלגה ערך פוליטי וחינוכי רב לכלל הנוער וכי יש לנו רבות ללמוד ממנה.

אנו מתחנכים לאור המופת של מנהיגי המפלגה: סיומה מירונינסקי, אליושה, מרדכי בילצקי ופואד כורי; ושל חברי התנועה ומנהיגיה: יעל גרזון — מזכירת בנק"י, שנרצחה בבית־הסוהר המנדטורי; מרדכי מילמן — חבר בנק"י, שנפל כקפיטן בספרד הרפובליקאית הלוחמת; צבי אלנר וסוהיל זרייק, שנרצחו על־ידי בריוני הריאקציה הישראלית; ומשה (מ. פ.) זסק — חבר הוועד המרכזי של בנק"י. מנהיגים וחברים אלה ביטאו את ההתגייסות של ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי בכל להט נעוריה — לימין המפלגה בכל מערכותיה.

הנוער הישראלי חי כיום בעולם של קדרות רוויית־דם, כתוצאה ממדיניות המלחמה והכיבוש של שליטי ישראל. שליטים אלה מלבים

שוביניזם קיצוני ומנהלים הסתה אנטי־קומוניסטית ואנטי־סובייטית פרועה, כדי לשכנע את הנוער — שהוא הקורבן העיקרי של הפקרות מדינית נפשעת זו — ב„חוסר ברירה", כביכול. על ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי מוטל תפקיד נכבד ורב־חשיבות — להפריך את טענות־הכזב של הממשלה, להביא את מדיניות המפלגה לידיעת הנוער בארצנו ולשכנעו, כי יש ברירה ויש מוצא ממערבולת־הדמים.

בהיותנו תנועת נוער אינטרנציונליסטית יהודית־ערבית, בהיותנו מצויידים בתורה המארכסיסטית־לנינית, בהיותנו מודרכים על־ידי מדיניות מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית, הנאמנה לנוער, למעמד ולמולדת ושהינה חלק מהתנועה הקומוניסטית הבינלאומית המנצחת — מסוגלים אנו להתמודד עם תפקיד לא־קל זה. אנו עושים כל שביכולתנו על־מנת לגייס ולכבד את הנוער בישראל למאבק למען יושם קץ לשפיכות־הדמים, למען תבוצע במלואה החלטת מועצת־הבטחון מה־22 בנובמבר 1967, למען יוכל הנוער בארצנו להקדיש ממרצו לשרות המדע, החרושת, החקלאות והתרבות, למען יוכל להתמודד בשדות הספורט ולא להיהרג בשדות הקטל.

כך רואים אנו את התפקיד אותו מטילה עלינו עתה המפלגה. כך רואים אנו את שרותנו לאינטרס החיוני ביותר של הנוער בישראל.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

תחי אחוות־העמים היהודית־ערבית — מקור כוחה של מפלגתנו!

יהא יובל החמישים של המפלגה נקודת זינוק להישגים נוספים במאבק לשינוי פני ישראל!

ברכות
המפלגות־האחיות

ברכת המפלגה הקומוניסטית האיטלקית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

לרגל יובל ה־50 לייסוד מפלגתכם שולח הוועד המרכזי שלנו אליכם, חברים יקרים, ברכת־אחים חמה.

הברכות שלנו — ברכות בין מפלגות־אחיות, קומוניסטיות ומהפכניות — אינן נושאות אופי פורמאלי. ובמקרה זה, לברכתנו משמעות ותוכן מיוחדים, כי היא מופנית אליכם, חברי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, הנמצאים במרכז אחת הגיזרות העדינות ביותר של המאבק המתנהל בעולם כולו נגד האימפריאליזם, למען חיזוק עניין הקידמה של העמים.

הננו מברכים אתכם קודם־כל על העמדה הנכונה והאמיצה, עליה מתייצבים אתם, במערכה נגד הציונות והמדיניות הציונית של תוקפנות ושל אפלייה, המנוהלת בידי המעמד השליט בארצכם ; מברכים אנו על התנגדותכם הנמרצת לכיבוש שטחים של הזולת, בו ממשיכה ממשלת ישראל מאז מלחמת־יוני 1967, תוך הפרת החלטות האומות המאוחדות והנורמות האלמנטריות ביותר של החוק הבינלאומי ; הננו מברכים על עמדתכם, המגנה בהתמדה את מעשי הסיפוח והדיכוי של האוכלוסיה הערבית, המבוצעים בידי ממשלתכם. מעל הכל הננו מברכים על העמדה המובעת על־ידי מפלגתכם, בנוגע לפתרון סיכסוך־הדמים במזרח־התיכון, פתרון אשר מוכרח להיות מבוסס, כפי שאתם אומרים, „על ההכרה בזכויות העם הערבי הפלשתינאי, ועל הכיבוד ההדדי של הזכויות הלאומיות של עם ישראל ושל העם הערבי הפלשתינאי".

מאבקכם, חברים, הנו מאבק אינטרנציונליסטי נעלה. אנו סמוכים ובטוחים בכך, שתמשיכו לנהלו באומץ ותקדמוהו על־אף התנאים הקשים בהם עליכם לנהלו.

מפלגתנו מאחלת לכם הצלחות גדולות במערכה זו, כפי שהיא גם מאחלת לכם הצלחה במאבק שאתם מנהלים למען מיגור המעמדות השליטים בארצכם ולמען שינוי מיבנה החברה, בה הנכם חיים. למאבקכם ולמאבקנו מטרות משותפות : קץ לאימפריאליזם, תמורה סוציאליסטית של חברתנו, שלום באזור הים־התיכון, אשר יאפשר התפתחות חופשית ושוות־זכויות לכל העמים השוכנים בו.

הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית האיטלקית

ברכת האחדות הסוציאליסטית של רייקיאוויק, איסלנד

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

ועד האחדות הסוציאליסטית של רייקיאוויק שולח למפלגה הקומוניסטית הישראלית ברכות לרגל יובלה ה־50.

אנו מתייחסים בהערצה למאבק מפלגתכם בתקופת השלטון הקולוניאלי הבריטי, נגד הציונות והריאקציונרים הערביים המקומיים ולמאבקכם למען פתרון הסיכסוך הישראלי־ערבי ולמען שלום צודק.

כאן באיסלנד, כמו בעולם כולו, אנו מביטים בחרדה על ההתרחשויות ועל סכנת המלחמה במזרח־התיכון, אשר עלולה להיות תחילת מלחמת־עולם חדשה.

הממשלה הריאקציונית, הפרו־אמריקאית באיסלנד, ששלטה כמעט ללא־הפסקה מאז 1944, הסגירה את הארץ לידי נאט״ו ב־1949, נגד רצונם של כל האיסלנדים הישרים. מאז יש לנו בסיס אמריקאי בארצנו.

המפלגה הסוציאליסטית, שהוקמה ב־1938 מתוך איחוד המפלגה הקומוניסטית של איסלנד והאגף השמאלי של הסוציאל־דמוקרטים, נאבקה ללא־הרף למען יציאת איסלנד מנאט״ו.

בהתאם למצע המפלגה הסוציאליסטית, היתה דרכה מושתתת על האידאולוגיה המארכסיסטית, אולם במהרה הורשגו מגמות רביזיוניסטיות במפלגה, אשר הוליכו לפילוג.

בכינוס המפלגה ב־1968, התפרקה המפלגה באורח פורמאלי על־ידי שימוש בשיטות בלתי־דמוקרטיות.

הארגון הגדול ביותר של המפלגה — האחדות הסוציאליסטית של רייקיאוויק — לא נכנע לכך והוא מוסיף לפעול לפי הקו היסודי של המארכסיזם. בנובמבר 1968 קראה האחדות הסוציאליסטית של רייקיאוויק לכינוס ארצי של הסוציאליסטים באיסלנד. זהו הצעד הראשון לקראת ייסוד מפלגה הראויה להיות האוונגארד במאבק העם העובד למען רמת־חיים גבוהה יותר ולמען שחרור ארצנו מהאימפריאליזם האמריקאי.

אנו סולידריים עם ההמונים העמלים הנאבקים למען חיים טובים יותר ולמען השלום.

יחי האינטרנציונליזם הפרולטרי!

בברכת־אחים,

האחדות הסוציאליסטית של רייקיאוויק, איסלנד
(—) גודני גודנאסון, יושב ראש

ברכת מפלגת טודה, איראן

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת טודה של איראן שולח לכם את ברכותיו החבריות החמות ביותר לרגל יובל ה־50 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית רבת התהילה.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, הנושאת את המורשה המהפכנית הטובה ביותר של הקומוניסטים הפלשתינאיים, זכתה להערכה העמוקה ביותר של העם העובד בכל רחבי העולם בשל מאבקיה הממושכים, ההחלטיים והעקביים למען האידאלים של העם העובד בישראל — יהודים כערבים — ונגד מדיניותו התוקפנית של המעמד השליט בישראל ותומכיו האימפריאליסטיים והציוניים.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית חוגגת את יובלה ה־50 בנסיבות הקשות של מלחמה תוקפנית נגד הארצות הערביות, המנוהלות בידי החוגים השליטים של ישראל בסיוע הציונות העולמית והאימפריאליזם, ובראש וראשונה האימפריאליזם האמריקאי. מעמד הפועלים וכל הכוחות המתקדמים של איראן מכירים את המפלגה הקומוניסטית הישראלית כחיל החלוץ המהפכני של מעמד הפועלים הישראלי. הם מעריכים הערכה גבוהה את מאבקה נגד החוגים התוקפניים של ישראל ונגד הציונות העולמית והאימפריאליזם, למען שלום צודק ובר־קיימא במזרח־התיכון על־ידי נסיגת הצבא הישראלי מן השטחים הכבושים של הארצות הערביות.

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת טודה של איראן מאחל לכם הצלחה מלאה במאבקכם נגד המדיניות התוקפנית של ממשלת ישראל ובעד ליכוד מעמד הפועלים למען הגשמת האידאלים של היהודים והערבים בישראל, למען שלום, דמוקרטיה וסוציאליזם.

בברכות קומוניסטיות
הוועד המרכזי של מפלגת טודה של איראן
(—) איראג' אסקנדרי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ארצות-הברית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

בשמחה רבה וברגשי כבוד הננו שולחים לכם את ברכותינו החבריות הלבביות ביותר לרגל יובל ה־50 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית. זהו באמת ציון דרך רב־משמעות בתולדותיה של מפלגה בעלת עבר של מאבק־גבורה למען עניין המארכסיזם־לניניזם.

בתנאים הקשים של מחתרת בשנות המנדאט, נתחשלה מפלגתכם כארגון מהפכני של יהודים וערבים במאבק נגד האימפריאליזם הבריטי. לאחרונה, נוכח רדיפות ודיכוי, ובעת שאחרים נכנעו בפני הלחצים של הלאומנות היהודית והציונות, הרימה מפלגתכם אל־על את דגל האינטרנציונליזם הפרולטרי ונאבקה ללא־רתיעה נגד המדיניות הפרו־אימפריאליסטית, התוקפנית של המעמד השליט בישראל.

מפלגתנו, המפלגה הקומוניסטית של ארצות־הברית, לוחמת במטרופולין של האימפריאליזם של ארצות־הברית, המנסה לפרוש את שליטתו על המזרח־התיכון והמגייס את שליטיה הציוניים של ישראל ככלי־שרת שלו. יתר־על־כן, בארצות־הברית חיה יותר ממחצית האוכלוסיה היהודית של העולם, ואשר בקרבם קיים המבצר החזק ביותר של הציונות.

לכן נושאת מפלגתנו משימות חשובות במאבק נגד הפעולות התוקפניות של האימפריאליזם במזרח־התיכון לא פחות מאשר בוויטנאם. מפלגתנו גם נושאת תפקידים במאבק נגד התפקיד הריאקציוני של הציונות. תפקידנו הוא לפעול יד־ביד עם המפלגה הקומוניסטית הישראלית ההרואית במאבק נגד האויב המשותף, להגנת השלום ושחרור העמים הערביים. תפקיד זה נשתדל למלא עד תום.

חברים יקרים,

אנו מאחלים לכם הצלחה מלאה במאמציכם למען השלום, החרות והסוציאליזם.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

הוועד הארצי
של המפלגה הקומוניסטית של ארצות־הברית
(—) הנרי וינסטון — יושב ראש
(—) גאס הול — מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית הבולגרית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הבולגרית שולח לכם אי־חולי־אחים לבביים לרגל יובל ה־50 לקיומה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, המנהלת מאבק קשה נגד האימפריאליזם, הציונות והריאקציה; נגד גורמים לאומניים, אופורטוניסטיים והסלניים שונים, כשהיא נשארה נאמנה למארכסיזם־לניניזם ולאינטרנציונליזם הפרולטרי.

אנו מברכים את המפלגה הקומוניסטית הישראלית על מאבקה האמיץ והצודק נגד המדיניות התוקפנית של החוגים השליטים בישראל, למען הכרה בזכויות הלאומיות ובאינטרסים של העם הערבי הפלשתינאי, למען אי־תלות במעצמות האימפריאליסטיות וידידות עם הארצות הסוציאליסטיות, ובראש וראשונה עם ברית־המועצות. אנו תומכים בפעולותיכם למען פינוי הצבאות הישראליים מהשטחים הערביים הכבושים, למען הגשמתה המלאה של החלטת מועצת־הבטחון מה־22 בנובמבר 1967, למען כינון שלום צודק ובר־קיימא במזרח־התיכון.

הקומוניסטים הבולגריים מאחלים לכם הצלחות בליכוד כל הכוחות האנטי־אימפריאליסטיים ושוחרי־השלום במאבק נגד המדיניות הפרו־אימ־פריאליסטית והשובינית של הממשלה, למען הגנת האינטרסים החיוניים של עם ישראל ולמען עתידו הסוציאליסטי הזוהר.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, הפלוגה הנאמנה של התנועה הקומוניסטית ותנועת הפועלים הבינלאומית!

תחי הידידות בין עמי בולגריה וישראל!

הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית הבולגרית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ברזיל

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

בשם הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברזיל, נבקשכם להעביר אל כל הקומוניסטים הישראליים את ברכותיהם של הקומוניסטים ושל כל העמלים והכוחות המתקדמים של ברזיל לרגל חגיגת היובל ה־50 של מפלגתכם.

אירועים חשובים בארצכם מנעו מכם לחוג ב־1969 את התאריך היקר כל כך בתולדות מפלגתכם. אולם הצלחותיכם בבחירות להסתדרות ולכנסת מוכיחות את נכונות החלטתכם לדחות את חגיגות המאורע הגדול הזה, כדי שתוכלו להתמסר ביתר־שאת למאבקיכם בתקופה חשובה במיוחד. הצלחות אלו מהוות סיבה נוספת לשמחת העצרת החגיגית של ה־28 במארס.

יובל מפלגתכם נחוג בתקופה מסובכת מאוד, אותה מאפיינת החמרת המצב במזרח־התיכון. לשמחה המוצדקת על הצלחותיכם, אשר משקפות את רגשי ההתנגדות הגוברת מצד חלקים גדלים והולכים של עמכם למדיניות ההרפתקנית של ממשלת ישראל, מתווספת מורת־הרוח המתעוררת בקרב כל הכוחות המתקדמים ושוחרי־השלום בעולם נוכח הגברת התוקפנות של ממשלת ישראל נגד העמים הערביים ונוכח הדיכוי בפנים הארץ, דבר שעלול להוליך את ארצכם אל אסון לאומי.

מפלגתנו מעריכה גבוהה את רוח ההקרבה והמאבק שגילתה המפלגה הקומוניסטית הישראלית בכל שנות קיומה, וכן בזמן האחרון. אנו מציינים, בצד פעולתכם בפנים הארץ, גם את הרוח המארכסיסטית־לנינית הנעלה שתמיד הטביעה את חותמה על פעולתכם בזירה העולמית, כמו שהוכח כה יפה בהשתתפותכם בהתייעצות הבינלאומית של המפלגות הקומוניסטיות והפועליות, שהתקיימה ביוני 1969 במוסקבה.

אנו משוכנעים, שעל־אף התנאים הקשים ביותר, תנצח מפלגתכם במאבק למען הקמת חזית כל הכוחות של שוחרי השלום בישראל, במאבק למען פתרון בדרכי־שלום של הסיכסוך במזרח־התיכון, למען השגת שלום ללא־סיפוחים, על בסיס החלטת מועצת הבטחון מנובמבר 1967.

בארצנו ממשיכה הדיקטטורה בדרכה החשוכה של שרירות, עינויים ורצח. נביא כאן רק לדוגמה את רציחתו, בסוף ינואר, של נשיא האיגוד של פקידי הבנקים בסאו פאולו, סלוואדור טולזאנו, שעמד בראש פעולות תנועת הפועלים.

למרות פשעים אלו, ממשיכה מפלגתנו בעקשנות במאמציה למען

ליכוד כל הכוחות המתנגדים לדיקטטורה, לתנועה חזקה, במטרה להמיר את השלטון הנוכחי במשטר של חופש, קידמה וחיים טובים יותר.

קבלו נא, חברים יקרים, את ברכותינו החמות ביותר לרגל חגיגת יובלכם, תאריך חשוב לכל התנועה הקומוניסטית הבינלאומית, ואת איחולינו להצלחות חדשות ותמיד גדולות יותר במאבקיכם.

בשם הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית של ברזיל
(—) לואיס קרלוס פרסטס
המזכיר הכללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של בריטניה הגדולה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

המפלגה הקומוניסטית של בריטניה הגדולה שולחת לכם ברכות־אחים חמות לרגל יובל המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

אנו מביעים את הערכתנו על 50 שנות מאבקכם נגד האימפריאליזם והקולוניאליזם. אנו מוקירים את מגילת הכבוד של התנגדותכם לשוביניות ולגזענות, ואת העמדה העקרונית בה נקטתם בקוראכם אתגר למדיניות התוקפנית של ממשלת ישראל הציונית, אשר בפועלה בהשראת האימפריאליזם, מאיימת על התנועות המהפכניות ועל תנועות השחרור של המזרח־התיכון.

נאמנותכם האיתנה לעקרונות הכבוד ההדדי, השוויון והאחדות בין עם ישראל לבין העמים הערביים, מול המדיניות התוקפנית והשובינית של ממשלת ישראל, מעוררת הערצה מצד כל האנטי־אימפריאליסטים באשר הם שם. התנגדותכם העקבית למדיניות המלחמה של ממשלתכם נוכח התפשטות הלאומנות הקיצונית, מעידה על הרוח האינטרנציונליסטית העזה שהיתה אופיינית לעבודת מפלגתכם במשך 50 שנות קיומה.

האימפריאליזם הבריטי נושא באחריות כבדה לגבי המשבר הנוכחי. מפלגתנו פועלת לגיוס דעת־קהל בבריטניה כדי לאלץ את ממשלת־וילסון להפעיל לחץ לביצועה של החלטת מועצת־הבטחון מ־1967 שהיא היתה אחראית להגשתה.

אנו מתחייבים שנמשיך במאבקנו לסייע להשגת הסדר של שלום צודק ויציב במזרח־התיכון.

בהזדמנות זו אנו מברכים את כל חבריכם, מאחלים לכם הצלחה מלאה במאמציכם לביצור המפלגה הקומוניסטית הישראלית, להשגת שלום יציב במזרח־התיכון, לכינון יחסי־שוויון ושיתוף־פעולה בין העמים, לנצחון הסוציאליזם בארצכם.

בברכת חברים,

המפלגה הקומוניסטית של בריטניה הגדולה

(—)ג'ון גולאן

המזכיר הכללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברית־המועצות שולח למפלגה הקומוניסטית הישראלית ברכות ואיחולים לוהטים לרגל יובל ה־50 לייסודה.

הקומוניסטים הישראליים, הממשיכים בנאמנות את עניין הקומוניסטים הפלשתינאיים והלוחמים למען נצחון עקרונות האינטרנציונליזם הפרולטרי, מציינים את יובל מפלגתם בנסיבות, כאשר החוגים השליטים בישראל מנהלים מלחמה תוקפנית נגד העמים הערביים, בתמיכת המעצמות האימפריאליסטיות, ובראש וראשונה ארצות־הברית, ובתמיכת הציונות הבינלאומית.

הקומוניסטים הסובייטיים רוחשים אהדה עמוקה למפלגה הקומוניסטית הישראלית, הנאבקת תוך הקרבה עצמית נגד מדיניות הסיפוח של החוגים השליטים בישראל, למען השכנת שלום צודק ובר־קיימא במזרח־התיכון בדרך של פינוי הצבאות הישראליים מכל השטחים הכבושים של הארצות הערביות, והגשמתה המלאה של החלטת מועצת־הבטחון מה־22 בנובמבר 1967, דבר התואם את האינטרסים היסודיים של עם ישראל, את האינטרסים של השלום בעולם כולו.

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברית־המועצות מאחל למפלגה הקומוניסטית הישראלית הצלחות נוספות במאבק נגד מדיניות התוקפנות והכיבושים, למען ליכוד מעמד הפועלים וכוחות מתקדמים אחרים בחזית אנטי־אימפריאליסטית מאוחדת למען האינטרסים החיוניים של עמלי ארצה — יהודים וערבים — למען השלום והידידות בין העמים.

הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית של ברית־המועצות

ברכת מפלגת האחדות הסוציאליסטית, מערב־ברלין

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

ברכות־קרב לבביות וחבריות ליובל ה־50 לקיום מפלגתכם המארכ־סיסטית־לנינית המנוסה בקרב.

גם בארצכם נתנה מהפכת אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה את הדחיפה להפצת אוצר־ההגות המארכסיסטית ולארגונם של הפועלים בעלי ההכרה־המעמדית בתוך מפלגה מהפכנית. למעלה מעשרים שנה נאבקו בשורות מפלגתכם, בתנאיה הקשים של אי־לגליות, קומוניסטים ערביים ויהודיים כתף אל כתף, נגד האימפריאליזם והדיכוי הקולוניאלי, למען עצ־מאות הארץ, למען אחווה ושיתוף־פעולה של המוני העמלים הערביים והיהודיים, נגד המימשל הקולוניאלי הבריטי ונגד הריאקציה הציונית והער־בית בארץ, למען הזכויות והאינטרסים של הפועלים והאיכרים, נגד מלחמה ופאשיזם, למען הסולידריות עם ברית־המועצות.

מאז ייסוד מדינת ישראל בשנת 1948, מהווה המפלגה הקומוניסטית הישראלית את המפלגה היהודית־ערבית המהפכנית היחידה בישראל. בתנ־אים מורכבים נאבקת מפלגתכם נגד המדיניות התוקפנית, הפרו־אימפריא־ליסטית של החוגים השליטים בישראל, נגד אפלייתה ודיכוייה של האוכלו־סיה הערבית, למען הכרה בזכויותיהם של ערביי פלשתינה, למען פתרון הסיכסוך הישראלי־ערבי על יסוד כיבוד הדדי של הזכויות הלאומיות של עם ישראל ושל העם הערבי הפלשתינאי, למען אי־תלות באימפריאליזם, למען הבטחת זכויותיו הדמוקרטיות של העם ולמען עתיד סוציאליסטי.

מפלגתכם מוכיחה את עצמה יום־יום מחדש כמפלגת־קרב מארכ־סיסטית־לנינית, אינטרנציונליסטית נאמנה, אשר ככוח פטריוטי אמיתי נאבקת למען האינטרסים האמיתיים של עם ישראל.

אנו מאחלים לכם, חברים יקרים, הצלחות במאבק לפתרון המשבר הנוכחי ולהשגת שלום צודק ויציב על־ידי נסיגת הכוחות הישראליים מן השטחים הערביים הכבושים, למען ביצועה המלא של החלטת מועצת הבט־חון מנובמבר 1967, אשר יבטיח את הזכויות של כל המדינות הנוגעות בדבר.

היו בטוחים בסולידריות שלנו במאבקנו המשותף נגד האימפריאליזם, למען השלום, הדמוקרטיה והסוציאליזם.

בברכות אחים,

מפלגת האחדות הסוציאליסטית של ברלין המערבית
(—) גרהארד דנליוס, יושב ראש המפלגה

ברכת מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה שולח לכל החברים והאוהדים של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ברכות־קרב חבריות ולבביות ביותר לרגל יובל ה־50 לייסוד מפלגתם. בהשפעת מהפכת־אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה קמה המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית, שהמשכה היא המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית ייצגה תמיד את האינטרסים המעמדיים של העמלים הערביים והיהודיים, נאבקה נגד אימפריאליזם ומל־חמה, למען דמוקרטיה וקידמה חברתית. בשומרה מסורת גדולה זו, מנהלת המפלגה הקומוניסטית הישראלית מאבק אמיץ ומסור נגד המדיניות התוק־פנית, האנטי־לאומית של החוגים השליטים בישראל, — הנתמכים על־ידי האימפריאליסטים של ארה״ב וגרמניה המערבית — מדיניות המכוונת לשבי־רת תנועת השחרור הלאומי הערבית. כאשר המארכסיזם־לניניזם והאינ־טרנציונליזם הפרולטרי מאחדים את שתי מפלגותינו באחדות־אחים, הן מופיעות למען הבטחת השלום במזרח־הקרוב, שתנאי בל־יעבור לו — נסיגת כוחות הכיבוש הישראליים מן השטחים הערביים הכבושים. יחד עם מקב״מ ועם המפלגות המארכסיסטיות־לניניות האחרות, נאבקות הן, בהג־שימן את החלטות ההתייעצות במוסקבה מיוני 1969, למען ביצור אחדותה של התנועה הקומוניסטית העולמית ולמען ליכוד כל הכוחות האנטי־אִים־פריאליסטיים.

אנו מאחלים לכם, חברים יקרים, הצלחות גדולות במאבק נגד המדיניות האנטי־לאומית של החוגים השליטים בישראל, למען הבטחת האינטרסים של עמלי ישראל.

בברכה סוציאליסטית,
הוועד המרכזי
של מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה
(—) ו. אולבריכט
מזכיר ראשון

ברכת המפלגה הקומוניסטית של גרמניה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

לרגל יובל ה־50 לייסוד מפלגתכם, שולח לכם הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של גרמניה ברכות־קרב חבריות ואיחולים לבביים.

מפלגתכם נוסדה בתקופה שפלשתינה היתה תחת שלטון בריטי. המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית איחדה קומוניסטים ערביים ויהודיים במאבק משותף נגד האימפריאליזם, למען העצמאות, שיתוף הפעולה החברי של העמלים הערביים והיהודיים, נגד השלטון הקולוניאלי הבריטי ונגד הריאקציה הציונית והערבית, למען סולידריות עם ברית־המועצות ולמען קידמה דמוקרטית, כשהם מודרכים על־ידי רעיונות המארכסיזם־לניניזם.

מאז הקמתה של מדינת ישראל, המפלגה הקומוניסטית הישראלית הינה המפלגה היהודית־ערבית המהפכנית היחידה בארץ, מפלגה הנאבקת בעקביות נגד המדיניות הפרו־אימפריאליסטית של החוגים השליטים בישראל; נגד אפלייתה ודיכוייה של האוכלוסייה הערבית בישראל, למען ההכרה בזכויות העם הערבי של פלשתינה, ולמען הזכויות הלאומיות של עם ישראל, שאפשר להבטיחן רק על־ידי קשרי ידידות אמיצים עם כל המדינות הערביות, על־ידי המאבק המשותף נגד האימפריאליזם.

מפלגתכם מגינה על האינטרסים האמיתיים של עם ישראל במאבקה העקבי נגד התוקפנות של החוגים השליטים בישראל מיוני 1967 כלפי המדינות הערביות ולמען פינויים המיידי של השטחים הערביים הכבושים בידי צבאות ישראל על בסיס החלטות מועצת־הבטחון של האו״ם מנובמבר 1967.

חברים יקרים,

את שתי מפלגותינו קושרת נאמנות בלתי־מעורערת לרעיונות המארכסיזם־לניניזם, לאינטרנציונליזם הפרולטרי, קשר־אחים עם ברית־המועצות ועם מפלגת לנין. ההתייעצות הבינלאומית של המפלגות הקומוניסטיות והפועליות מיוני 1969 במוסקבה, היתה הצלחה גדולה לביצורה הנוסף של האחדות על בסיס מארכסיסטי־לניני. היא תתרום לשיתוף־פעולה עוד יותר הדוק של כל הכוחות האנטי־אימפריאליסטיים, להצלחות נוספות במאבק נגד האימפריאליזם, נגד התוקפנות הישראלית במזרח־התיכון, המלובה על־ידי האימפריאליזם האמריקאי והמערב־גרמני. הפעולה המאוחדת תתרום במיוחד לחיזוקם של כל הכוחות שוחרי השלום במאבק נגד המלחמה המזוהמת של האימפריאליזם האמריקאי נגד העם הווייטנאמי הגיבור.

מפלגתנו, האסורה זה למעלה מ־13 שנה על־ידי החוגים השליטים של

ההון המערב־גרמני הגדול, תומכת במאמצים למען עריכת כינוס לבטחון אירופה. קיום הרפובליקה הדמוקרטית הגרמנית מהווה עזרה שאין ערוך לה למאבקנו.

חברים יקרים, אנו מבטיחים לכם את הסולידריות החברית שלנו ומאחלים לכם הצלחות גדולות בעבודתכם למען עניין השלום.

בברכה סוציאליסטית,
הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית של גרמניה
(—) מקס ריימאן
מזכיר ראשון

ברכת המפלגה הקומוניסטית הגרמנית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

לרגל החגיגות של יובל ה־50 לייסוד מפלגתכם הננו מוסרים לכם ברכות־אחים.

אנו קשורים קשרי סולידריות עם מאבקכם למען השלום וכינון דו־קיום בין כל המדינות במזרח הקרוב, בהתאם להחלטות האו"ם מה־22 בנובמבר 1967.

אנו מאחלים הצלחה מלאה במאבקכם למען ליכוד כל הכוחות, ללא הבדל השקפת־עולם והשתייכות מפלגתית, המתנגדים למדיניות הכיבוש של השליטים ומתייצבים לצד השלום.

סולידרית עם מאבקכם, מתנגדת המפלגה הקומוניסטית הגרמנית נמרצות למדיניות התמיכה הניתנת לכוחות השליטים של ישראל על־ידי הכוחות האימפריאליסטיים של ארצנו.

ברוח ההתייעצות העולמית של המפלגות הקומוניסטיות והפועליות, נחזק יחד עמכם את חזית הכוחות האנטי־אימפריאליסטיים והסוציאליסטיים, ונתרום לנצחון עניין השלום והסוציאליזם.

המפלגה הקומוניסטית הגרמנית
(—) קורט באכמן
יושב ראש

ברכת המפלגה הקומוניסטית של דניה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

אנו שולחים למפלגה הקומוניסטית הישראלית לרגל יובלה ה־50 את ברכות־האחים החמות ביותר.

לזכות מפלגתכם יירשם בהערצה המאבק נגד האימפריאליזם, למען אחווה ושיתוף־פעולה בין ההמונים, העמלים הערביים והיהודיים, אשר בתנאים הנוכחיים הינו בעל חשיבות גדולה ביותר במאבק המשותף נגד מחרחרי המלחמה האימפריאליסטיים במזרח־התיכון.

גם במצבים הקשים ביותר, ידעתם להגן על העקרונות המארכסיס־טיים־לניניים של תנועתנו ולפעול לפיהם.

אנו מבטיחים לכם את סולידריותנו המלאה בהמשך מאבקכם ומבי־עים את רחשי הכבוד העמוקים ביותר על מאמציכם העקביים שהביאו לכם התקדמות ניכרת.

יחי האינטרנציונליזם הפרולטרי!

יחי המאבק נגד האימפריאליזם, בעד השלום, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה והסוציאליזם!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית של דניה
(—) איב נורלונד
מזכיר

ברכת המפלגה הקומוניסטית הדרום-אפריקאית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הדרום־אפריקאית שולח ברכות־אחים חמות ביותר למפלגה הקומוניסטית הישראלית לרגל יובלה. מפלגתנו עקבה בהערצה אחר הדרך בה שמרה מפלגתכם על גישה אינטר־נציונליסטית נכונה, בעוד שהיא נאבקת ללא־הרף עם הבעיות הכרוכות בתמורות החברתיות, בתנאים המסובכים הסובבים אתכם; אחר מאבקכם העקשני למען האינטרסים של ההמונים המדוכאים, יהודים וערבים; אחר דחייתכם ההחלטית את השוביניות; אחר דביקותכם ללא־היסוס בעקרונות

המארכסיזם־לניניזם במאבקכם למען הסוציאליזם. לכם הזכות המלאה להיות גאים על הישגיכם ואנו מברכים אתכם לרגל יובלכם ה־50.

בשתי הקצוות של יבשת אפריקה, מהוות היום ישראל ודרום־אפריקה איום על שלום העולם ועל שוויון האומות והעמים. במזרח־התיכון גזלה ישראל את אדמות העמים הערביים, קטלה אלפי גברים, נשים וילדים וגישלה מיליון אנשים מבתיהם. היא מסרבת לבצע את החלטות האומות המאוחדות ונוקטת יום־יום עמדה תוקפנית יותר כלפי שכניה. פעולותיה הצבאיות הפרובוקטיביות מאיימות בגרירת המזרח־התיכון כולו, העולם כולו, אל להבות מלחמה חדשה.

גם בדרום־אפריקה גזלו הדוגלים בעליונות הלבנים את אדמות האפריקאים ועמים לא־לבנים אחרים, שללו את זכויותיהם הפוליטיות ואת האפשרויות השוות, הקימו מנגנון ענקי של טרוריזם כדי להמשיך ולהחזיק את רוב האוכלוסיה בשיעבוד קבוע. ממשלת דרום־אפריקה, שבראשה עומדים אנשים אשר פעלו למען נצחון ההיטלריסטים במלחמת העולם השניה, קשורה עתה במשטר הבלתי־חוקי של סמית ברודזיה ובשליטים במושבות פורטוגל, מוזמביק ואנגולה. זאת ברית תוקפנית המכוונת נגד אפריקה העצמאית.

ישראל ודרום־אפריקה פועלות כיום לא רק כז׳נדארמים של המעצמות האימפריאליסטיות, אלא הן עמודי התווך של הנאו־קולוניאליזם ושלטון הלבנים באפריקה ובאסיה. עם גידול הכלכלה המתקדמת שלהן, ובעזרת ההון הבינלאומי, מתחילות שתיהן למלא תפקיד אימפריאליסטי גלוי בזכות עצמן, בחתירתן לנצל משאבים אנושיים וחומריים, כל אחת בשדה השפעתה שלה, באמצעות שילוב לחצים כלכליים, מדיניים וצבאיים. במשימה זו נוצרים קשרים הולכים ומתהדקים בין שתי הארצות.

דרום־אפריקה היא השניה אחרי אמריקה בממדי הסיוע הניתן לישראל. במשך שבוע אחד בלבד, אחרי פרוץ מלחמת־יוני 1967, נאספו בדרום־אפריקה למעלה מ־10 מיליון לירות שטרלינג בשביל ישראל וממשלת פורססר ויתרה על ההגבלות הכספיות, כדי לאפשר את ייצוא הכסף. נמסר שאפילו ה„ברודרבונד", האגודה הפאשיסטית הסודית העומדת מאחורי המפלגה הלאומנית השלטת, הרימה תרומה ניכרת לקרן זו. מנהיגי ממשלת דרום־אפריקה בירכו על נצחון ישראל במלחמת־יוני, ומשלחות צבאיות ופוליטיות ישראליות ביקרו באופן סדיר בדרום־אפריקה בשנים שלאחר־מכן, כדי לבצר את הברית הבלתי־רשמית בין שתי הארצות.

הברית הישראלית־דרום־אפריקאית הנה ברית הכוחות הריאקציוניים ביותר בעולם האפרו־אסיאתי. היא נתמכת על־ידי כוחות האימפריאליזם

ונועדת לבלום את גלי הקידמה, לשמור על מיבצר הרווחים וזכויות היתר, ולהנציח את ניצול ההמונים המדוכאים באינטרס קומץ קטן של גזענים ומו־נופוליסטים, המחזיקים את העולם כיום במתח מתמיד.

שבירת הציר ישראל—דרום־אפריקה חייבת להיות מטרת שתי מפלגו־תינו, הנושאות בעיקר האחריות לגיוס ההמונים של שתי ארצותינו במאבק למען שחרור לאומי, עצמאות, שלום וסוציאליזם. בברכנו אתכם לרגל תאריך היסטורי זה של יובל ה־50 למפלגתכם, אנו מבטיחים לתמוך במאבק־כם ומביעים את התקווה, ששתי מפלגותינו ישתפו פעולה בעתיד במידה רבה יותר ויתאמו את האסטרטגיה שלהן נגד אויבן המשותף.

בברכת־אחים,

הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית הדרום־אפריקאית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של הודו

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

המועצה הארצית של המפלגה הקומוניסטית של הודו שולחת ברכות־אחים לוהטות אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ובאמצעותו אל כל הקומוניסטים הישראליים, לרגל יובל ה־50 לייסוד המפלגה.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית — אז הפלשתינאית — נוסדה ב־1919 בעקבות ההתעוררות המהפכנית האדירה שהקיפה את העולם והמא־בקים שהתחוללו לאחר מהפכת־אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה, ועברה מאז דרך קשה ורבת־תהילה.

כבר מראשית דרכה, בנסיבות הקשות ביותר של קיום מחתרתי, נאבקה המפלגה לאחדותם של הקומוניסטים היהודיים והערביים ושל העם העובד במאבק המשותף נגד האימפריאליזם והדיכוי הקולוניאלי, למען עצ־מאות לאומית ונגד אלמנטים ציוניים ריאקציוניים ערביים מקומיים.

לאחר ייסוד מדינת ישראל נאבקה מפלגתכם בהתמדה נגד המדיניות הפרו־אימפריאליסטית התוקפנית של המעמד השליט בישראל, למען מדי־ניות־חוץ עצמאית של אנטי־אימפריאליזם ושל ידידות עם ברית־המועצות. היא נאבקה בעקביות נגד אפליית העם הערבי ובעד פתרון הסיכסוך היש־ראלי־ערבי על בסיס כיבוד הדדי של האינטרסים. המפלגה עמדה בחזית ה־קדמית במאבק להגנת האינטרסים של העם העובד, לזכויות דמוקרטיות ולמען עתיד סוציאליסטי.

במשך 50 שנות פעילותכם ומאבקכם היה על מפלגתכם להתמודד עם זרמים וכוחות אנטי־מפלגתיים עויינים רבים. יכולתם להם ושמרתם על הדרך המארכסיסטית־לנינית, האינטרנציונליסטית של מפלגתכם. המקרה האחרון הוא הצלחתכם בהדיפת קבוצת הפלגנים הפרו־ציונית, השובינית. רשאים הנכם להתגאות בעובדה, שמפלגתכם היא המפלגה המהפכנית היהו־דית־ערבית היחידה בישראל.

לאחר גל התוקפנות של שליטי ישראל שראשיתו ביוני 1967, מנהלת מפלגתכם מערכה מתמדת — בתנאים הקשים והמורכבים ביותר — למען הוצאת הכוחות הישראליים מהשטחים הכבושים ולמען פתרון המשבר על בסיס החלטת מועצת־הבטחון מה־22 בנובמבר.

חברים יקרים, הננו גאים במסורת רבת־התהילה ובהישגים של מפ־לגתכם.

ביובל זה אנו מאחלים למפלגתכם הצלחות נוספות בעבודתה ובמא־בקה.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית רבת־התהילה!

בברכות מהפכניות חמות ביותר,

המפלגה הקומוניסטית של הודו

(—) ס.א. דאנגה

יו"ר המועצה הארצית

ברכת מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית, הקו־מוניסטים ההונגריים, שולחים את ברכותיהם החבריות לקומוניסטים היש־ראליים, המציינים את יובל ה־50 לייסוד מפלגתם.

הקומוניסטים ההונגריים מעריכים הערכה גבוהה את מדיניותה המאר־כסיסטית־לנינית של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ואת עמידתם העקבית של חבריה במאבק המעמדי.

הננו מאחלים להם הצלחות נוספות במאבקם למען קידום עניין העמלים והעם העובד בישראל ולמען כינון שלום במזרח־התיכון.

בברכת־חברים,

הוועד המרכזי

של מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ונצואלה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

חגיגת יובל ה־50 לייסוד מפלגתכם הנה הזדמנות מתאימה לוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ונצואלה לשלוח לכם בשם כל חברי המפלגה את ברכותיו החמות ביותר, להבטיח לכם את מלוא תמיכתנו במאבק, שאתם מנהלים בתנאים קשים, למען הכרה בזכויות של העם הערבי הפלשתינאי ולמען פתרון נכון של הסיכסוך הנוכחי, שטופח ומומן על־ידי המעצמות האימפריאליסטיות.

יובל זה אתם חוגגים בתנאים הקשים ביותר, שנוצרו כתוצאה מהמלחמה התוקפנית מ־1967, בה הוחל ביוזמת ההון המונופוליסטי הבינלאומי, המתעקש להחזיר את שליטתו על מקורות הנפט במזרח־התיכון. דווקא במצב מסובך זה הוכיחה המפלגה הקומוניסטית הישראלית, שהיא מסוגלת לשמור על נאמנותה לעקרונות האינטרנציונליזם הפרולטרי ולנהל מאבק נמרץ בפרלמנט, באיגודים המקצועיים וברחוב, נגד האויב המעמדי וכן נגד האופורטוניסטים הלאומניים, שנטשו את הדגל במטרה להצטרף לחוגים התוקפניים ביותר של ישראל. בשל כל הדברים האלה, מוצדקות במלואן ההערצה והחיבה שאנו, הקומוניסטים של כל העולם, רוחשים כלפי אלה שהוכיחו את נאמנותם לעקרונות המארכסיזם־לניניזם.

בשולחנו לכם ברכה זו, אנו מבקשים גם להביע את תמיכתנו בפתרונות שאתם מציעים לבעיות הקשות העומדות בפני עם ישראל והעם הערבי הפלשתינאי. אתם יכולים להיות בטוחים, שאנו הקומוניסטים של ונצואלה נעמוד תמיד לצדכם.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!
תחי הידידות בין שתי מפלגותינו ובין שני עמינו!
יחי האינטרנציונליזם הפרולטרי!

בשם הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית של ונצואלה

(—) חסוס פריא
המזכיר הכללי

(—) אדוארדו גלגוס מנצרה
מזכיר המחלקה לקשרי־חוץ

ברכת ברית הקומוניסטים של יוגוסלביה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

אנו שולחים לכם ולכל חברי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, את איחוליה הכנים של ברית הקומוניסטים של יוגוסלביה לרגל יובל ה־50 למפלגתכם.

היום, כאשר הסוציאליזם נעשה לתהליך עולמי וכאשר כוחות סוציאליסטיים ומתקדמים שונים מתחזקים והולכים בכל רחבי התבל, נעשה עוד יותר הכרחי הצורך במערכה מכרעת של כל המפלגות הקומוניסטיות, ושל מפלגות ותנועות מתקדמות אחרות נגד האימפריאליזם ונגד הגמוניה כלשהי, וכן למען כיבודם של עקרונות העצמאות, השוויון והסולידריות ביחסיהן ההדדיים וביחסים בין כל הארצות והאומות. המטרות העיקריות של מאבק זה ושל שיתוף־פעולה זה הן — שלום, קידמה חברתית וסוציאליזם.

מודרכת על־ידי עקרונות אלו מגנה ברית הקומוניסטים של יוגוסלביה את מדיניות התוקפנות והאלימות המבוצעת על־ידי החוגים השליטים בישראל נגד הארצות הערביות. אנו מאמינים, שנסיגת ישראל מן השטחים הכבושים וכיבוד הזכויות של כל האומות החיות באזור זה, כולל הזכויות החוקיות של הפלשתינאים — היא הדרך היחידה להחזרת השלום בחלק זה של העולם. מסיבה זו תומכים אנו בפעולת האומות המאוחדות ובכל היוזמות היכולות להוליך אל מטרה זו. ברית הקומוניסטים של יוגוסלביה מושיטה גם את מלוא תמיכתה לעם הווייטנאמי הלוחם בגבורה נגד התוקפנות, ומעריכה שהנסיגה השלמה והבלתי־מותנית של צבאות ארצות־הברית מהווה תנאי מוקדם למילוי זכותו של העם הווייטנאמי לפתור את בעיותיו בעצמו.

אנו מאחלים לכם הצלחה בעבודתכם ומביעים את אמונתנו, ששיתוף־הפעולה ההדדי המועיל בין מפלגותינו, יימשך.

לשכת הוועד הפועל של הנשיאות
של ברית הקומוניסטים של יוגוסלביה

ברכת המפלגה הקומוניסטית של לוקסמבורג

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

לרגל יובל ה־50 של מפלגתכם שולח אליכם הוועד המרכזי של מפ־לגתנו ברכות־סולידריות חמות ביותר.

אנו מאחלים לכם הצלחות רבות ומבטיחים לכם את הסולידריות המל־אה שלנו עם מאבקכם למען שלום וסוציאליזם, מאבק המודרך על־ידי העק־רונות הבינלאומיים של המארכסיזם־לניניזם, בשרות ענין הדמוקרטיה — כיאה לפלוגה נאמנה של מעמד הפועלים הבינלאומי — ולמען האינטרסים האמיתיים של עם ישראל.

(—) דומיניק אורבאני
נשיא המפלגה הקומוניסטית של לוקסמבורג

ברכת מפלגת העם המהפכנית של מונגוליה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

בשם כל הקומוניסטים ובשם העם העובד של מונגוליה, שולח הוועד המרכזי של מפלגת העם המהפכנית של מונגוליה לכם — ובאמצעותם לכל הקומוניסטים הישראליים — איחולי־אחים כנים לרגל יובל ה־50 לייסוד מפלגתכם.

ביום זה בו אתם חוגגים את מחצית המאה של קיום מפלגתכם, מאח־לים לכם הקומוניסטים ועמלי מונגוליה מקרב־לב הצלחות נוספות במאבק־כם הבלתי־נלאה למען האינטרסים היסודיים, זכויותיו הדמוקרטיות וחירו־תו של העם העובד, נגד התוקפנות האימפריאליסטית במזרח־התיכון ולמען שלום וקידמה חברתית, למען חיזוק אחדותה וליכודה של התנועה הקומו־ניסטית והפועלית הבינלאומית על בסיס המארכסיזם־לניניזם והאינטרנצי־נליזם הפרולטרי.

בברכת־אחים,

הוועד המרכזי
של מפלגת העם המהפכנית של מונגוליה

ברכת מפלגת הפועלית המאוחדת הפולנית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

לרגל יובל ה־50 לייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית אנו שול־חים לכל חברי מפלגתכם ולכל אוהדיה ברכות־אחים קומוניסטיות ואיחולים.

מימי קיומה הראשונים פעלה מפלגתכם בתנאים הקשים של דיכוי קולוניאלי ואיחדה את הקומוניסטים היהודיים והערביים של פלשתינה במאבק המשותף נגד הקולוניאליזם והאימפריאליזם, ונגד כוחות הריאקציה המקומיים, למען עצמאות ארצכם, למען האינטרסים החיוניים של מעמד הפועלים והמוני העם היהודיים והערביים.

כממשיכת מסורת מפוארת זו של התנועה הקומוניסטית בפלשתינה, המודרכת על־ידי עקרונות האינטרנציונליזם הפרולטרי, גינתה מפלגתכם בהחלטיות את התוקפנות של החוגים הריאקציוניים הישראליים והציוניים נגד העמים הערביים וקוראת לביצוע החלטת מועצת הבטחון של האו"ם בדבר הסדר פוליטי של הסיכסוך במזרח־התיכון.

הודות לעמדתה העקרונית מבטאת מפלגתכם באופן העקבי ביותר את האינטרסים של ההמונים הרחבים של עם ישראל וחיזקה את יוקרתה בתנועה הקומוניסטית הבינלאומית.

אנו מאחלים לכם, חברים יקרים, הצלחות נוספות במאבקכם הקשה למען נצחון כוחות השלום והקידמה בארצכם.

הוועד המרכזי
של מפלגת הפועלים המאוחדת הפולנית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של פינלנד

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

אנו שולחים אל העצרת החגיגית לרגל יובל ה־50 לייסוד מפלגתכם את ברכות־האחים החמות שלנו.

הדרך שעשתה מפלגתכם במשך יובל השנים סלולה מאבק קשה נגד האימפריאליזם והקולוניאליזם, למען האינטרסים והזכויות הדמוקרטיות של העמלים. במאבק זה התבצרה אחדותם של הקומוניסטים היהודיים והער־ביים, צמחו והתחשלו שורות מפלגתכם. אנו משוכנעים, שבמצב המורכב שהתהווה בארצכם מאז 1967, יש לנסיון הקרבי העשיר של מפלגתכם חשי־בות רבה בעבודתכם.

על סמך נסיון מפלגתנו, אנו מבינים היטב, באלו תנאים קשים פוע־לת מפלגתכם. החוגים הריאקציוניים מצליחים לבלבל בני אדם על־ידי סיס־מאות לאומניות, מלאות־שנאה, המכוונת נגד עמים אחרים. מאבקם העקבי של הקומוניסטים הישראליים נגד המדיניות התוקפנית של החוגים השליטים — מדיניות בהשראת האימפריאליסטים — ולמען ביצוע החלטת מועצת הבטחון מ־1967, מעורר הערצה מצד שוחרי השלום בכל הארצות. גם מפל־גתנו ביטאה כמה פעמים את תמיכתה בהחלטה זו של מועצת הבטחון, של־פיה על ישראל להוציא את כוחותיה מן השטחים הכבושים של המדינות הערביות. ביצועה היה מאפשר פתרון מדיני של בעיות אזורכם והיה מבַ־טיח את הזכויות הלאומיות של עם ישראל ושל העמים הערביים וכן את ריבונותן של כל מדינות האזור. מאבק מפלגתכם למען העלאת רמת־חייהם של העמלים, למען חופש פעולתה של המפלגה הקומוניסטית וזכויותיו ה־דמוקרטיות של העם — קשור קשר הדוק במאבק נגד מדיניות־המלחמה ה־אימפריאליסטית, אותו קבעה כל התנועה הקומוניסטית העולמית כתפקידה המרכזי בימינו.

הננו מאחלים הצלחה לעצרת החגיגית והישגים גדולים במאבק מפלגתכם למען השלום והסוציאליזם.

הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית של פינלנד
(—) ארנה סאארינן

ברכת המפלגה הקומוניסטית של צ׳ילה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של צ׳ילה מברך בברכת־אחים את הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית — ובאמצ־עותו את כל פעיליה — לרגל חגיגות יובל ה־50 לייסודו של חיל־החלוץ ה־מהפכני המארכסיסטי־לניני של ישראל.

מצ׳ילה הרחוקה עקבנו בעניין אחר התפתחותה של המפלגה הקומו־ניסטית הישראלית. עקבנו אחר מאבקיה נגד הדיכוי האימפריאליסטי והקו־לוניאלי, בתנאי המחתרת הקשים והדיכוי האכזרי, פעילותה המתמדת לאח־דות העמלים היהודיים והערביים נגד הריאקציה; התנגשותה עם האופור־טוניסטים והחסלנים הלאומניים ונצחונה עליהם. עקבנו אחר קשריה האמי־צים עם ברית־המועצות, הארצות הסוציאליסטיות והתנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית.

במלאות לכם 50 שנה של חיי גבורה ומאבקים, אנו מברכים אתכם באמונה פרולטרית, שהמאבקים הצודקים שאתם מנהלים יפתחו דרך אל תבוסת המדיניות האימפריאליסטית של החוגים השליטים בישראל, אל ביטולן של כל האפליות הגזעניות, אל הגשמת זכויות העם הערבי הפלש־תינאי, אל פתרון הסיכסוך הישראלי־ערבי על בסיס ביצועה של החלטת מועצת הבטחון מנובמבר 1967, אשר היה מבטיח את הזכויות של כל המדי־נות ושל כל העמים במזרח־התיכון, והיה מוליך לשלום הנכסף, להעלאת רמת חיי העם העובד, לזכויות דמוקרטיות ולעתיד סוציאליסטי.

בברכות קומוניסטיות,
המפלגה הקומוניסטית של צ׳ילה
(—) אוסקאר אסטודיליו
סגן המזכיר הכללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של צ׳כוסלובקיה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

אנו שולחים לכם — ובאמצעותכם לכל הקומוניסטים הישראליים — את ברכותינו הכנות לרגל יובל ה־50 של מפלגתכם. הננו מאחלים למפלגתכם הצלחה רבה במאבקה הקשה והאמיץ למען שמירת החרויות הדמוקרטיות של העם העובד בארצכם ולמען עתידה הסוציאליסטי, למען השגת שלום יציב ולמען הבנה בין המוני העמלים והעמים באזור המזרח־התיכון. הננו תומכים תמיכה מלאה במאבקכם לחסימת הדרך בפני המדיניות הפרו־אימפריאליסטית, התוקפנית של החוגים השליטים בישראל.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, הפלוגה הנאמנה של תנועת־הפועלים הבינלאומית והכוח הפטריוטי המשרת את האינטרסים האמיתיים של עם ישראל!

הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית הצ׳כוסלובקית

ברכת המפלגה הקומוניסטית הצרפתית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

הננו שולחים לכם את ברכות האחים שלנו לרגל יובל ה־50 לייסוד מפלגתכם.

המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית, שנולדה למחרת מהפכת־אוקטובר הסוציאליסטית, כאשר פלשתינה היתה בשליטתה הקולוניאלית של בריטניה הגדולה, היתה נאלצת לפתח את פעילותה בתנאי מחתרת קשים.

בכוללה בשורותיה ערבים ויהודים, פעלה המפלגה תמיד למען שיתוף־פעולה ואחווה בין המוני העם הערביים והיהודיים במאבק נגד האימפריאליזם ונגד הפאשיזם, למען העצמאות הלאומית ולמען השלום, למען הדמוקרטיה והקידמה החברתית, למען האינטרנציונליזם הפרולטרי.

אחרי הקמתה של מדינת ישראל, ב־1948, המשיכה מפלגתכם, שהיתה למפלגה הקומוניסטית הישראלית, את מאבקה נגד האימפריאליזם וכן נגד המדיניות הריאקציונית של השליטים הישראליים. אתם ניהלתם מאבק מיוחד ובלתי־פוסק נגד האפלייה, בעלת האופי הגזעני הבולט, של האוכ־

לוסיה הערבית בישראל, למען הסדר הסיכסוך הישראלי־ערבי על יסוד כיבוד הדדי של הזכויות הלאומיות של עם ישראל ושל העם הערבי הפלש־תינאי.

ביוני 1967 התייצבה מפלגתכם, יחידה בין כל המפלגות, באומץ, נגד המלחמה התוקפנית שפתחו השליטים הישראליים — בתמיכת האימפרי־אליסטים האמריקאיים נגד העמים הערביים. אתם הגינותם בכבוד על העמדות הקומוניסטיות — עמדות מעמדיות אנטי־אימפריאליסטיות, דמוקר־טיות ושוחרות־שלום.

מדיניות זו הולמת את האינטרסים האמיתיים של עם ישראל, את עניין הידידות בין העמים והשלום במזרח־התיכון ובעולם. מדיניות זו זיכתה אתכם באהדה גדלה והולכת של אנשי הקידמה בצרפת ובעולם.

אנו מנצלים הזדמנות זו, כדי להביע מחדש את רגשי הסולידריות שלנו וכדי להבטיח לכם, שאנו נוסיף להיאבק למען הסדר מדיני של בעיות המזרח־התיכון על בסיס החלטות מועצת־הבטחון, על בסיס זכות קיומה של מדינת ישראל והזכויות הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי.

מזכירות הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית הצרפתית

ברכת מפלגת הפועלים של קוריאה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

לרגל יובל ה־50 של ייסוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית, שולח הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים של קוריאה איחולים חמים למפלגתכם ולכל חבריה.

אנו מביעים את הסולידריות האיתנה שלנו עם מאבקכם נגד הפעו־לות התוקפניות של האימפריאליזם ועושי דברו, הסיפוחיסטים הישראליים, ולמען השחרור הלאומי של העם הפלשתינאי ולמען האינטרסים החיוניים של העם העובד.

הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים של קוריאה מאחל למפלגתכם הצלחה בעבודתכם העתידה, למען נצחון עניין המארכסיזם־לניניזם.

הוועד המרכזי
של מפלגת הפועלים של קוריאה

ברכת המפלגה הקומוניסטית של קנדה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

המפלגה הקומוניסטית של קנדה מברכת את מפלגתכם רבת הגבורה לרגל חגיגת יובלכם.

הקומוניסטים הקנדיים ואנשי־קידמה אחרים עקבו בענין רב ובהערצה אחר התרומה היוצרת שנתרמה ללא־רתיעה מפני קורבנות על־ידי המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית, ולאחר הקמת מדינת ישראל ב־1948 על־ידי ה־מפלגה הקומוניסטית הישראלית, ב־50 שנות המאבקים הסוערים, המהפכניים. המפלגה הקומוניסטית של קנדה תחוג את יובלה ה־50 ב־1971.

אף־על־פי ששתי מפלגותינו פועלות ביבשות שונות וניצבות בפני תנאים שונים ומיוחדים רבים, הרי שמפלגותינו תמימות־דעים בהערכת יחס־הכוחות בעולם, אופיה של תקופתנו, המעבר מן הקפיטליזם אל הסוציאליזם. בשיחות הדו־צדדיות והרב־צדדיות שהתנהלו, כגון בכנס הבינלאומי של המפלגות הקומוניסטיות והפועליות, חתרו העמדות שהוצעו על־ידי שתי מפלגותינו לביצור אחדותה וליכודה של התנועה הקומוניסטית העולמית כדי שתשמש בסיס איתן לאחדות של כל הכוחות האנטי־אימפריאליסטיים. העמדה הזהה של שתי מפלגותינו בכל השאלות החשובות נתאפשרה הודות לכך, שהננו מתבססים על המדע היוצר של המארכסיזם־לניניזם.

מפלגתנו פועלת למען שכנע את העם הקנדי, שהמאבק נגד המדיניות התוקפנית, הפרו־אימפריאליסטית של החוגים השליטים בישראל, נגד אפלי־תה ודיכויה של האוכלוסיה הערבית בישראל, למען ההכרה בזכויות העם הערבי הפלשתינאי, למען ביצועה המלא של החלטת מועצת־הבטחון מנו־במבר 1967 — בכוחו להבטיח את זכויותיהם ובטחונם של כל העמים. דרך זאת היא גם צודקת וגם מהווה את הבסיס היחיד להשגת שלום יציב במז־רח־התיכון ולהבטחת שלום העולם.

הננו שולחים לכם, הקומוניסטים הישראליים, ברכות־אחים מהפכניות. אנו לצדכם במאבקכם הקשה. הננו בטוחים, שעל־אף הקשיים הרבים, הרי שמאמציכם האמיצים יוכתרו בהצלחה ושענין השחרור הלאומי והסוציאליזם ינצח בישראל ובמזרח־התיכון כולו.

שלכם בחברות,

הוועד הפועל המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית של קנדה
(—) ו. קשטן

ברכת המפלגה הפרוגרסיבית של העם העובד של קפריסין (אקל)

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

לרגל יובל ה־50 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית שולח לכם הוועד המרכזי של המפלגה הפרוגרסיבית של העם העובד של קפריסין (אקל) את ברכותיו הלבביות ומביע את סולידריותו עם מאבקכם הקשה למען השלום, לטובת העם העובד ולמען הסוציאליזם.

מפלגתנו מעריכה גבוהה את עמדתכם הפטריוטית והאינטרנציונליס־טית האמיתית לגבי הבעיות הסבוכות של ארצכם והמזרח־התיכון בכללו, בעיות שהחריפו בעטייה של המדיניות התוקפנית של החוגים השליטים בישראל נגד הארצות הערביות. מפלגתנו מוקירה את מאבקכם העקבי נגד האפלייה והדיכוי של האוכלוסיה הערבית בישראל. מאבקכם נגד התלות באימפריאליזם, נגד המדיניות התוקפנית של החוגים השליטים, למען בי־צועה של החלטת מועצת־הבטחון מנובמבר 1967, למען דו־קיום בשלום בין עמי המזרח־התיכון — משרת את האינטרסים האמיתיים של העם העובד בארצכם ושל כל העמים החיים באזור.

אנו מאחלים לכם הצלחה מלאה במאבקכם למען השלום, הדו־קיום בשלום, הדמוקרטיה והסוציאליזם.

בברכת חברים,

הוועד המרכזי

של המפלגה הפרוגרסיבית של העם העובד

של קפריסין (אקל)

(—) י. פאפאיואנו

המזכיר הכללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית הרומנית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

לרגל יובל ה־50 של מפלגתכם, שולח הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הרומנית אליכם, אל כל הקומוניסטים בארצכם, ברכות נאמנות ואיחולים להצלחות נוספות בפעילותכם למען הגנת האינטרסים היסודיים של העם העובד בישראל ולמען הבטחת זכויותיו הדמוקרטיות, למען השלום, הבטחון והקידמה החברתית.

הוועד המרכזי
של המפלגה הקומוניסטית הרומנית

ברכת מפלגת העבודה של שוויצריה

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,

הגיע לידיעתנו שמפלגתכם תחוג בקרוב את יובלה ה־50.

אין אנו רוצים לעבור על תאריך זה מבלי למסור לכם את איחולינו הלבביות ביותר ואת ברכותינו החבריות. ידוע לנו באלו קשיים, לפעמים גדולים מאוד, נאלצה מפלגתכם למלא את חובותיה, ובייחוד להקים בין יהודים וערבים את שיתוף הפעולה ההכרחי ואת הידידות הכנה, המהווים דוגמה לכל בני ארצכם.

יודעים אנו באיזו התנגדות נתקלת מדיניות בהירת־ראות ואמיצה זו, ומפלגתנו עוקבת אחרי ההתפתחות בעניין רב ביותר.

לכן מביעה לכם מפלגתנו את הסולידריות המלאה שלה ומאחלת לכם הצלחה בפועלכם.

בברכות ידידותיות ביותר,
מפלגת העבודה של שוויצריה
(—) ז'אן וינסאן
המזכיר

ברכת "נורשנספלאמאן", שבדיה*)

לכבוד המפלגה הקומוניסטית הישראלית

חברים יקרים,

בכבוד והערצה עמוקים ביותר עקבנו אחרי מאבקכם ההחלטי והאמיץ למען האינטרסים האמיתיים של עם ישראל והעם הערבי, למען חיי שלום ושיתוף־פעולה עם הארצות הערביות השכנות.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית הוכיחה במעשיה שהיא רחוקה מכל שוביניזם ורעיונות של התפשטות אימפריאליסטית. מפלגתכם הולכת בנאמנות בדרך המסורת הטובה ביותר של המארכסיזם־לניניזם במאבקה למען שלום וידידות בין העמים. מפלגתכם ממלאת בעקביות וללא־היסוס אחרי ציוויי האינטרנציונליזם הפרולטרי.

לרגל יובל ה־50 של מפלגתכם מביעים אנו את הסולידריות שלנו ומאחלים לכם הצלחות נוספות במאבק־הגבורה שלכם.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

„נורשנספלאמאן"
שבדיה

---

*) העתון היומי המהפכני הראשון בעולם.

ברכות נוספות שנתקבלו

— אומברטו קארדיה, חבר הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית האיטלקית, שייצג את מפלגתו בוועידה ה־16 של מפלגתנו;

— ורה מטבייבנה קולגינה, מרצה בכירה להיסטוריה של מקב״מ באוניברסיטת לנינגרד ואלכסי מיכאילוביץ גולדובין, מזרחן באוניברסיטת לנינגרד;

— משה פאניץ׳, סופר, מקומונארסק — ברה״מ;

— מאטל קודין, מוויניפג — קנדה;

— קבוצת ידידים במונטראל — קנדה;

— ו. קלודובסקי, ממנהיגי „אוניון״ — פאריס;

— קבוצת קוראי „דער וועג״ בבלגיה;

— ותיקי המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית החיים בארמניה הסובייטית, בחתימתם של ג׳ורג׳ גרבדיאן ומנואל שטרקיאן;

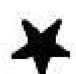
— חברי המפלגה הקומוניסטית הישראלית השוהים במוסקבה;

— סטודנטים ישראליים הלומדים בלנינגרד;

— סטודנטים ישראליים הלומדים בסופיה;

— סטודנטים ישראליים הלומדים בבודפשט;

— סטודנטים ישראליים הלומדים בדרזדן.

— הסופר מרדכי אבי־שאול — תל־אביב;

— עמוס וולין, כתב צ׳ט״ק בישראל — תל־אביב;

— ועד הסטודנטים הערביים באוניברסיטה העברית, ירושלים.

התוכן:

FIFTY YEARS
of the
COMMUNIST PARTY IN PALESTINE/ISRAEL

50 YEARS OF STRUGGLE
AGAINST IMPERIALISM AND WAR,
FOR PEACE, DEFENCE OF THE RIGHTS
OF THE WORKING PEOPLE,
NATIONAL INDEPENDENCE, DEMOCRACY,
FRIENDSHIP OF THE PEOPLES
AND SOCIALISM

Published by the Central Committee, Communist Party of Israel
Tel-Aviv, P.O.B. 26205 April 1970

הוצאת המפלגה הקומוניסטית הישראלית (רק"ח) — הוועד המרכזי